

หมาป่าคำบัลลังก์

2

결렬

เนื้อเรื่อง

เขียน

Vitamin B

แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

🐦 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

จากความสัมพันธ์อันแน่นหนาที่เราอ่านนวนิยายที่จุดชนวนขึ้นในดินแดน
เว้งว้างห่างไกล โลกเลคขอเชิญชวนผู้อ่านติดตามเรื่องราวของจูอนผู้ฉมวก
กลับเข้าวังเพื่อทวงคืนศักดิ์และสิทธิ์ในตำแหน่งรัชทายาท ความรู้สึกหลากหลาย
ทั้งความเศร้าเสียใจจากการสูญเสียน้องชายซึ่งไม่เคยได้เห็นหน้าค่าตากันชัด ๆ
ทั้งความเดือดดาลจากการต้องออกไปใช้ชีวิตในถิ่นกันดาร แต่ต้องกลับมา
ทำการใหญ่ในเมืองหลวง ทั้งช่องว่างอันห่างเหินกับยูวอน ผู้เป็นทั้งเจ้าเมืองและ
มารดา รวมถึงความลับเกี่ยวกับสภาพร่างกายของตน

ท่ามกลางอำนาจจากตระกูลฮวาที่ครอบงำชาวเมือง ปริศนาปีศาจไฟ
และคำให้ร้ายต่าง ๆ นานา จูอนจะเผชิญกับความซับซ้อนยุ่งเหยิงเหล่านี้อย่างไร
เรามาร่วมลุ้นไปพร้อม ๆ กัน

ด้วยรัก

Lilac

Trigger Warning:
นิยายเรื่องนี้ Not for Everyone

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)
- Non-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม)
- Attempted Rape (การพยายามข่มขืน)
- Depictions of Violence (การบรรยายถึงความรุนแรง)
- Character Death (มีตัวละครเสียชีวิต)
- Violence (ความรุนแรง)
- Self-Harm (การทำร้ายตัวเอง)
- Mpreg (ผู้ชายท้องได้)

โทชิรีบเหวหน้าจับ และตั้งใจจะลองโน้มน้าวใจเขาดู แต่จู่ๆ จูวอนก็พูดขึ้นว่า

“ท่านเจ้าเมืองคงจะไม่ยอมรับข้าในสภาพเช่นนี้เป็นแน่ เพราะนี่เป็นคนละครณีกับท่านพ่อ”

“...”

จูวอนคลี่ยิ้ม ขณะที่โทชิเงยหน้ามองเขาด้วยความสับสน

“อาจจะทรงรักท่านพ่อ แต่ไม่ใช่กับข้า”

“...”

“คงจะไม่พอพระทัยที่ข้าบอกว่า มีสายเลือดเดียวกับใครก็ต้องคล้ายคลึงกับคนนั้น”

โทชิสูดลมหายใจเข้าเล็กน้อย และรีบส่ายหน้าทันที หลังจากเสียงสูดลมเข้าดังขึ้น

โทชิบอกเขาว่าไม่ใช่อย่างนั้น เพราะฉะนั้นอย่าพูดเช่นนั้นอีกพลางส่ายหน้าไปมา แต่สายตาของจูวอนที่ก้มลงมองเขายังคงเยือกเย็นเช่นเดิม หลังจากมองโทชิด้วยสายตาเย็นชา จูวอนก็ค่อยๆ หันหลังกลับไป โทชิรีบยื่นมือออกไปทันที ขณะที่เขากำลังเดินตรงไปที่เตียง แต่ก็ไม่สามารถคว้าเขาไว้ได้ทัน เพราะมีภาพของใครบางคนซ้อนทับกับเบื้องหลังของจูวอนที่หันหลังและเดินไกลออกไป

“...”

โทชินึกถึงความทรงจำสมัยก่อนขึ้นมา

ขณะที่เขายังอยู่ในพระราชวัง เขามีอายุน้อยกว่าตอนนี้และมีความปรารถนาอันแรงกล้า รวมไปถึงความมุ่งมั่นเกี่ยวกับอนาคตในวันข้างหน้า

เขาคือทหารที่ทำหน้าที่คอยปกป้องอยู่เคียงข้างเจ้าเมืองคนก่อน เขาผู้ซึ่งเป็นคนพูดน้อยและซื่อสัตย์ภักดีได้รับความเชื่อใจจากเจ้าเมืองคนก่อนในทันที ทั้งยังได้รับมอบหมายให้จัดการดูแลงานสำคัญอยู่หลายครั้ง

ในตอนนั้นเองก็เช่นกัน

เขาไปเฝ้าทางเข้าในป่าตามคำสั่งของเจ้าเมือง ในคำคืนอันมืดมิด คนที่โทชิพามาถือตะเกียงในมือข้างหนึ่งและมีผู้ชายผิวขาวคนหนึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ กัน เขาคืออีแทจินผู้เป็นพ่อของจวอน

ดวงตาที่จ้องมองสองคนนั้นยังมีอีกหนึ่งคู่ นั่นคือคังยูวอน เจ้าเมืองคนปัจจุบัน

“แล้วของพวกเราละขอรับ”

หลังจากเปิดประตูเข้ามา แบคก็ขมวดคิ้วทันทีเมื่อเห็นยาโดเดินมาหารวากับรออยู่แล้ว และเมื่อเห็นว่าบริเวณแปลเป็นไฟลวกเป็นรอยย่นขนาดนั้น เขาก็กลัวที่จะพูดอะไรต่อ

แต่ไม่ว่าจะคิดอย่างไร การที่แบคก็ออกไปตี้มเหล่าคนเดียวนั้นเป็นการทำเกินไปมาก มิหนำซ้ำยังไม่เอาอะไรติดไม้ติดมือมาให้พวกเขาอีก ดวงตาสีแดงที่จ้องเขม็งจึงเต็มไปด้วยความขุ่นเคือง

ข้าเองก็อยากตี้มเหมือนกัน ข้าเองก็ตี้มเหล่าเป็นนะ

สีหน้าของแบคก็ค่อย ๆ เคร่งเครียดขึ้นเมื่อเห็นดวงตาที่มีน้ำตาคลอราวกับจะร้องไห้ ทันใดนั้นอุซุนซึ่งเดินมาข้างหลังยาโดก็ลากดันคอของเขาไป ยาโดที่ถูกกดคอด้วยปกเสื้อที่ถูกดึงสับสนลงมหายใจเข้าไปและพยายามขัดขึ้นพร้อมกับถามว่าทำอะไรของท่านนะ แต่ก็ไม่ได้ผล

เขาถูกอุซุนลากออกไปอย่างนั้น โดยที่คอยังคงถูกกดอยู่

“ทำอะไรของท่านนะขอรับ ท่านหัวหน้าทำเกินไปนะขอรับที่ไปตี้มเหล่า

แค่คนเดียว ทำไม่ไม่ไปตีมันด้วยกันล่ะ”

“เงียบปากหน่อยเถอะ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวเจ้าได้ถูกไล่ออกไปจากที่นี่แน่”

“ทำไมถึงพูดเรื่องน่าเศร้าอย่างนั้นล่ะขอรับ”

“มันอาจจะไม่จบแค่คำพูดน่าเศร้านี้ก็ได้ เพราะฉะนั้นทำอะไรช่วยดูสถานการณ์หน่อยเถอะ คิดว่าที่นี่คือลานหน้าบ้านของเผ่าหรือไง?”

อุซุนที่อดรนทนไม่ไหวอีกต่อไปเริ่มขึ้นเสียง และหลังจากนั้นก็บ่นยาวอย่างต่อเนื่อง

ยาโดที่ซัดขึ้นในตอนแรกถูกกดดันด้วยคำพูดจึงทำได้แค่ปิดปากเงียบ อุซุนออกมาข้างนอกหลังจากบ่นบ่นไปอย่างเต็มที่ และหน้าตึงตันที่เมื่อเห็นแบคก็กำลังหาวน้ำเต็ม

ไม่นึกมาก่อนเลยว่าจะเกิดเรื่องขึ้นในที่เพียงเพราะได้เข้ามาในวัง อย่างไรก็ตามเขาไม่สามารถรออยู่อย่างตอนนั้นตลอดไปได้ และเมื่อเกิดเรื่องขึ้นพวกเขาทำได้แค่มองดูอย่างเดียวนั่นแหละ ขณะที่ถูกสั่งให้อยู่แค่นั้นห้องอย่างไร้ตัวตนเช่นนี้ บรรยายกายในวังกำลังปั่นป่วน ดังนั้นไม่ว่าจะเผ่าหมาป่าหรือชนเผ่าอื่นๆ ควรจะต้องเคลื่อนไหวและวางแผนที่สามารถใช้ได้

พวกเขาที่ใจร้อนมากเกินไปอาจทำให้เกิดความผิดพลาดมหันต์ได้ขณะที่กำลังเคลื่อนไหว อย่างไรก็ตามแบคก็นั่นต่างออกไป ดูเหมือนว่าก่อนหน้านี้เขาจะแอบไปพบเจอองค์ชายใหญ่อยู่บ่อยๆ อยากู้งันว่าตอนที่เจอกัน พวกเขาพูดคุยเรื่องใดกันบ้าง

“ท่านหัวหน้า”

แบคก็วางแก้วน้ำลง

“ตอนนี้พวกเราควรจะไปหาเผ่าทันที”

“...”

อุซุนกำลังจะพูดว่า พวกเราจะอยู่เฉยๆต่อไปไม่ได้ ควรเริ่มเคลื่อนไหวได้แล้ว แต่ประโยคที่แบคก็พูดขึ้นราวกับรู้อยู่แล้วว่าในใจเขาคิดอะไร ทำให้อุซุนเบิกตาโพลงด้วยความตกใจ

แม้จะเป็นคำพูดที่เขาเฝ้ารอมาโดยตลอด แต่พอแบคก็พูดขึ้นมาก่อนจริงๆ เขากลับไม่รู้ว่าจะควรทำอะไร ระหว่างที่อุซุนกำลังลังเลอยู่นั้น แบคก็

ก็หันมามองเขา

จากนั้นยื่นจดหมายที่มีขนาดเท่ากับครึ่งนิ้วก้อยซึ่งเก็บไว้ในหน้าอกมาตลอดให้เขา

“ช่วยส่งนี้ให้หัวหน้าเผ่าที”

แต่ว่าหัวหน้าเผ่าของเผ่าหมาป่าคือแบคกี เพราะทุกคนต่างก็ทำตามคำสั่งเขากันหมด

อย่างไรก็ตาม แบคกีซึ่งยังไม่ได้รับตำแหน่งหัวหน้าเผ่าอย่างเป็นทางการ มีความสุภาพนอบน้อมต่อแบคชู อีกทั้งยังคงเรียกเขาว่าหัวหน้าเผ่า เพราะอย่างนั้นแบคกีจึงสามารถเตร็ดเตร่อยู่ด้านนอกได้อย่างอิสระ

อุซุนเอ่ยถามพร้อมกับกำจดหมายที่ถูกส่งมาในมือ

“จะเริ่มแล้วใช่ไหมขอรับ”

“ข้าเริ่มไปแล้ว”

“...”

อย่างนั้นหรือ หรือข้าจะรีบร้อนเกินไปจนไม่ทันได้สังเกต เขาคิด

แบคกีใช้ใคร่ในที่ไหน เพราะฉะนั้นควรจะเชื่อมั่นและทำตามที่เขาสั่งสิ อุซุนถอนหายใจสั้นๆ หลังจากคิดว่าตัวเองกระวนกระวายมากเกินไป จากนั้นจึงพยักหน้าพร้อมกล่าวว่า เข้าใจแล้วขอรับ แบคกีเดินเข้าไปยังห้องนอนด้านในและเอนตัวลง ก่อนจะยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดตา

“แต่ถ้าไม่มั่นใจขนาดนั้นละก็ อย่าทำลายความรู้สึกของฝ่าบาทแล้วจงวางมือเดี๋ยวนี้”

ประโยคซึ่งคงโหยของพูดก่อนหน้านี้ดังก้องอยู่ในหูพร้อมกับอารมณ์ที่ดิ่งลงอย่างรวดเร็ว แบคกีฟาดมือซึ่งกำแน่นลงบนผ้าห่มอย่างแรง โชคดีที่ผ้าห่มยึดล้าลือไว้หนาพอสมควร ไมอย่างนั้นคงจะเกิดเสียงดังลั่นเป็นแน่ เพราะขนาดนี้ยังมีเสียงหนักๆ ดังตึงเลย

ในขณะเดียวกัน จู่ๆ แบคกีก็นึกถึงจูออนที่ถูกพรัดขึ้นจากที่นั่น

การต้องขึ้นมาয়เมืองหลวงอย่างฉุกฉลักเพื่อจัดพิธีศพของผู้เป็นน้อง และกลายเป็นเป้าสายตาของผู้คนมากมาย คงจะเหนื่อยน่าดู แถมเขายังจ้องมองแบคกีด้วยสายตาเช่นนั้นหลังจากเต็มไปด้วยไม่กี่ถ้วยอีก แต่จะว่า

ไปชายที่มึนเมาว่าคงโหยงก็ไม่ใช่เล่นเหมือนกัน จึงไม่ควรเพ่ยจุตอ่อนให้คน
เช่นนั้นเห็นไม่ใช่หรือ

แบคก็ถอนหายใจออกมาอย่างหนักหน่วง ก่อนจะกดฝ่ามือลงบนหน้าผาก
คำพูดอีกประโยคหนึ่งดังวนเวียนอยู่ในหูของเขาที่เงยหน้ามองเพดาน
สีแดง

เหยี่ยวที่พยายามบินตามหมาป่าออกไปที่ไกล ๆ สุดท้ายก็ร่วงตกลงมา
บนพื้นที่ว่างเปล่า

ในอดีตตระกูลอีเคยต้องออกไปจากแคว้นเหนือ และพวกเขาได้ไปผสม
สายเลือดกับเผ่าเหยี่ยวที่ถูกจับมาได้อีกครั้ง

ประโยคหนึ่งคงโหยงเป็นคนพูด ส่วนอีกประโยคนั้นมาจากปากคังยูวอน
มันเป็นแค่เพียงคำพูดธรรมดาระหว่างการสนทนอย่างนั้นหรือ ดูเหมือน
ว่าเขาจะติดอยู่กับคำนั้นซึ่งไม่จำเป็นต้องเก็บมาคิดมากโดยไม่จำเป็น

ภาพดวงตาสีดำของจูวอนผุดขึ้นชัดเจนในหัวของแบคก็ที่ยังคงครุ่นคิด
ต่อไปเรื่อย ๆ และแล้วใบหน้าของจูวอนซึ่งมองมาที่ตนอย่างเหม่อลอยพร้อมกับ
ได้ตัวอันร้อนผ่าวจนเป็นสีแดงก็ปรากฏขึ้น

“...”

แม้จะคิดว่าเขาคงไม่เมาหรือเพราะดื่มไปแค่ไม่กี่ถ้วย แต่จริง ๆ แล้ว
แบคก็รู้เลยว่าจูวอนคอแข็งหรืออ่อนเพียงใด

ล่าสุดที่แบคก็ร่วมวงดื่มกับจูวอนคือวันนั้นเมื่อครั้งปีก่อน

วันนั้นที่เขาเข้ามายังป้อมปราการทางใต้พร้อมกับเผ่าหมาป่าจำนวนหนึ่ง

แบคก็เคลื่อนไหวตามการตัดสินใจของหมอคูเฒ่าซึ่งไม่แน่ใจว่าเป็น
การชี้แนะหรือบังคับกันแน่ แต่เขาจะลองทำตามที่เขาผู้อาวุโสต้องการก่อน
หลังจากนั้นหากคิดว่าไม่น่าใช่ เขาจะถอนตัวออกมาทันที

การสานต่ออำนาจไม่ใช่เรื่องง่ายตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ดังนั้นหากไปคว้า
สายป่านที่เบี่ยงยุ่ยเข้า ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะล้มเหลวทันที แบคก็จึงวางแผนไว้ว่า
จะตัดสินใจเรื่องอนาคตหลังจากได้พบกับคังจูวอนผู้ดำรงตำแหน่งแม่ทัพสูงสุด
และสืบดูว่าเขาเป็นอย่างไร แต่การทำเช่นนั้นจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่ออีกฝ่ายยอมรับ
แล้วเท่านั้น หากเข้าไปหาโดยไม่บอกไม่กล่าวแล้วถูกไล่ออกมาก็คงจะไม่สามารถ

เริ่มหรือทำสิ่งใดได้อีกเลย

‘จู่ๆ ก็ไปหาเช่นนี้ ใครเขาจะต้อนรับด้วยความยินดีเล่าขอรับ คงจะไม่เปิดประตูป้อมปราการให้เสียด้วยซ้ำ’

นั่นคือประโยคที่อุซุนซึ่งแสดงความเคลือบแคลงใจและกล่าวว่าการเข้าหาในลักษณะนี้ค่อนข้างแปลกประหลาดพูดขึ้นตลอดการเดินทาง

ดูเหมือนเขาจะไม่ได้คิดเช่นนั้นเพียงคนเดียว ทันทิที่พูดจบ ทุกคนต่างพยักหน้าโดยพร้อมเพรียงกัน

แน่นอนว่าทุกคนต่างไม่เห็นด้วย แต่ในเมื่อตัดสินใจไปแล้ว พวกเขาจึงจะลองดูก่อน หากไม่เป็นไปตามที่คาดไว้ก็แค่ถอนตัวออกมา

และในคำคิณนั้นประตูป้อมปราการก็เปิดออก ทั้งยังมีการจัดงานเลี้ยงเล็กๆ ขึ้น ผิดกับที่แบคกีและสมาชิกเผ่าหมาป่าคนอื่นๆ กังวล

แม้จะเรียกว่างานเลี้ยง แต่ก็ยังเป็นเพียงงานซึ่งจัดเตรียมสุราและอาหารอย่างรีบเร่งเท่านั้น ถึงกระนั้น เหล่านักรบซึ่งต้องอดเหล้ามานานหลายเดือนก็รู้สึกตื่นเต้นไม่น้อยทั้งที่ไม่มีสิ่งใดพิเศษ ทั้งหมดทั้งมวลนี้คงจะเตรียมไว้เพื่อรับรองเผ่าหมาป่า จึงมีการพูดคุยและชักชวนดื่มสุราอย่างเป็นกันเอง การต้อนรับด้วยความยินดีทำให้ความเกร็งในหมู่เผ่าหมาป่าคลายลง

‘พวกเราอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร’

คำพูดของอุซุนที่เดินมายืนข้างๆ ทำให้แบคกีกระดกเหล้าดื่มหมดถ้วยเสียบๆ

จากนั้นจู่ๆ อุซุนก็จับแขนเขา

‘ท่านหัวหน้ายังมีมือหน้อยเถอะขอรับ พวกเราต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น’

ประโยคนั้นทำให้เกิดริ้วรอยขึ้นตรงหว่างคิ้วของแบคกี

แม้ว่าแบคกีจะห่างเหล้ามานาน แต่การดื่มแค่ไม่กี่ถ้วยก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่เสียหน่อย ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเขาถึงทำตัวเช่นนี้ตั้งแต่เริ่ม ทันทิได้นั้นอุซุนก็ส่ายหน้าซึ่งเป็นการส่งสัญญาณให้เขาเลิกดื่มและหันมาสำรวจดูสถานการณ์รอบข้างแทน

แบคกีพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ อุซุนเข้าไปด้านในทันทีที่ได้รับคำตอบแบบเสียไม่ได้ อุซุนผู้ห้ามไม่ให้เขาดื่มนั่งลงท่ามกลางเหล่าแม่ทัพแห่งแคว้นเหนือ

ก่อนจะดื่มสุราและกินเนื้ออย่างเอร็ดอร่อย ภาพที่เห็นนั้นดูรีนเริงเสียจนแบคก็
ไม่อยากจะทำและแค้นหัวเราะออกมา ขณะที่ยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย เขารู้สึก
ได้ถึงสายตาซึ่งจ้องมองมาที่ใบหน้าเขา

แบคก็สงสัยจึงหันไปทางนั้น สายตาของเขาสบเข้ากับชายหนุ่มคนหนึ่ง
ที่นั่งอย่างสุภาพเรียบร้อยในหมู่แม่ทัพทั้งหลาย

...

เส้นผมยาวถูกมัดรวบและปล่อยชายลงมาตรงหน้าอกข้างซ้าย เขาพูด
เลื้อยคลมจนสัตว์สี่ขาขนาดใหญ่ทับบนเลือดตัวเอง

นั่นคงจะเป็นหนังสือดำตัวใหญ่ซึ่งมีถิ่นฐานในแถบเทือกเขาทางเหนือ
ได้ยืนยันว่าเหล่าคนป่าที่อาศัยอยู่บริเวณนั้นใช้เลือดดำในการโจมตีแม่ทัพของ
แคว้นเหนือ และเกิดการสูญเสียมาากพอสมควรขณะที่ปะทะกัน ทั้งยังได้ยืนยัน
มาด้วยว่าแม่ทัพผู้เก่งกาจด้านการยิงธนูจับเลือดดำได้เกินห้าตัว ซึ่งชื่อเสียง
เรียงนามของแม่ทัพผู้นั้นคือคังจูวอน ผู้ที่นั่งอยู่ตรงหน้าแบคก็ในขณะนี้นั่นเอง

ภายในห้องมีแสงสลัวจากกองไฟ ส่วนด้านข้างของจูวอนนั้นมีกองไฟ
เล็กๆ ซึ่งถูกจุดแยกไว้ต่างหาก

อาจเป็นเพราะแสงที่ลุกโชนจึงเกิดเงาสีแดงขึ้นบนใบหน้าของจูวอน ทำให้
หน้าตาของเขาดูต่างออกไปเล็กน้อย

ใบหน้าและแววตาของเขาเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว และชัดเจนมากยิ่งขึ้นเมื่อ
อยู่ท่ามกลางเหล่าแม่ทัพผู้มีฝีมือล้ำและรูปร่างเฉกเช่นหมี มันเป็นความรู้สึก
ที่เพศแสดงออกมาได้ไม่ชัดเจนนักถึงแม้จะรู้ว่าเขาเป็นผู้ชายก็ตาม ไม่ใช่ว่าเขา
จะเหมือนผู้หญิง แต่แค่มีความรู้สึกแปลกๆบางอย่างในตัวเขา

ทำไมถึงมองอย่างนั้นเล่า

ตอนแรกแบคก็นึกว่าเขาคงคิดไปเอง

สายตาของแบคก็จ้องไปยังใบหน้าของจูวอนตั้งแต่ที่รู้สึกได้ถึงสายตา
ของเขา เนื่องจากแบคก็มาที่นั่นในฐานะตัวแทนของเผ่าหมาป่า จูวอนจึงอาจจะ
สงสัยว่าเขาเป็นใคร หมายความว่าจูวอนกำลังสงสัยว่าเขามีแผนการอะไร
ในใจถึงได้เข้าหาเช่นนี้

หากเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็ไม่มีสิ่งใดต้องปิดบัง สำหรับเหตุผลที่

พวกเขามาในเวลาเช่นนี้ เขาซึ่งเป็นองค์ชายใหญ่แห่งแคว้นเหนือน่าจะรู้ดีที่สุด แต่บางทีจูวอนอาจจะสงสัยเป็นอย่างมากว่าทำไมถึงเลือกเขาแทนที่จะเป็นองค์ชายรอง

แบคก็หยุดคิดแค่นั้น ก่อนจะยิ้มออกมาอีกครั้ง

เขาแค่นหัวเราะเบาๆ และหยุดยิ้มทันที เพราะสายตาที่เลื่อนลงมายังแก้มของเขา

‘...’

นี่มันอะไรกัน

แบคก็เฝ้ามองสังเกตุเห็นจูวอนไล่สายตามองขึ้นด้านบน

จูวอนไม่กะพริบตาแม้แต่ครั้งเดียว เขายังคงจ้องแบคก็เขม็งเหมือนกับที่เห็นในตอนแรก

เขาไม่ได้กำลังหาเรื่องอยู่ใช่ไหม แต่สายตาคุณนั่นมัน...

แบคก็รู้สึกคันยุบยิบในท้อง ก่อนจะหยิบถ้วยเหล้าซึ่งอุซุนห้ามไม่ให้ดื่มขึ้นมา เขากะระดกเหล้าที่เหลืออยู่ไม่กี่อึกรวดเดียวหมด แล้วหันไปหยิบขวดเหล้า

แม้ไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าเขามีจุดประสงค์อะไรถึงจ้องเขม็งเช่นนั้น แต่ก็ไม่ต้องตอบกลับแบบเดียวกัน แค่อดื่มไปโดยไม่ต้องสนใจ เดี่ยวเขาก็จะหันกลับไปเอง ทว่าสายตาซึ่งจับจ้องใบหน้าของแบคก็ไม่ละไปง่ายๆ ในระหว่างนั้นแบคก็ดื่มเหล้าหมดถึงสามขวดเพียงคนเดียว แบคก็พูดไม่ออกหลังจากเห็นขวดเหล้าขนาดไม่เล็กหลงเหลือแต่ความว่างเปล่า ดูเหมือนว่าเขาจะดื่มเข้าไปทั้งหมดโดยไม่คิดอะไร เขาวางถ้วยลงขณะคิดว่าควรจะหยุดได้แล้ว แต่จู่ๆ ก็มีเงาดำปรากฏขึ้นข้างกาย จูวอนมานั่งข้างเขาตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

‘...’

แขนของจูวอนซึ่งนั่งติดกันราวกับรู้จักกันมาก่อนหรือไม่ก็เหมือนมานั่งที่ตัวเองเฉียดแขนของแบคก็

จูวอนยกขวดเหล้าขึ้นพร้อมเอ่ยถามว่า

‘ดื่มด้วยกันสักถ้วยไหม’

‘...พะยะค่ะ’

สาเหตุที่จู่ๆ ก็มานั่งข้างๆ เพราะจะชวนดื่มเหล้าเท่านั้นหรือหรือ
 เขาซึ่งอยู่ในตำแหน่งแม่ทัพสูงสุดและองค์ชายใหญ่แห่งแคว้นเหนือคง
 ไม่อาจเมินเฉยต่อหัวหน้าเผ่ารุ่นถัดไปของเผ่าหมาป่าได้ แสดงว่าที่เขามองมา
 ตั้งแต่เมื่อสักครู่นี้ก็เพื่อพิจารณาว่าแบคก็เป็นคนเช่นไรอย่างนั้นหรือ
 แบคก็ดื่มเหล้าที่จวอนรินให้พร้อมกับกล่าวว่า ทั้งที่ไม่มีอะไรให้ต้องคิดมาก
 เหตุใดจึงดื่มคนเดียวอย่างนั้นเล่า

...

คิ้วข้างหนึ่งของแบคก็เลิกขึ้นเมื่อดื่มเข้าไปหนึ่งอีก
 เหล้าซึ่งดื่มเข้าไปก่อนหน้านี้ค่อนข้างแรงทีเดียว แต่แคว้นนี้แรงยิ่งกว่า
 เขารู้สึกแสบร้อนที่ลิ้น ช่อกคอ หลอดอาหาร และภายในท้องก็เริ่มร้อนผ่าวขึ้น
 ซ้ำๆ หลังจากที่เขาไหลลงไป

แบคก็ลดถอยลงจากปากและหันไปมองจวอน ก่อนจะส่งสายตาดูถามว่า
 เอาเหล้าแบบนี้มาให้ดื่มอย่างนั้นหรือ จวอนรินใส่ถ้วยที่ตนเองถือมาข้างและ
 ดื่มรวดเดียวหมดแทนคำตอบ

เขาดื่มเหล้าที่แรงจนแบคก็ยิ่งต้องชะงักกลางคันหมดด้วยโดยไม่กะพริบตา
 ลึกครึ้ม การกระทำของเขาทำให้แบคก็รู้สึกกระหายชั้ยชนะขึ้นมา และดื่มส่วน
 ที่เหลือในถ้วยตัวเองเข้าไปรวดเดียวเช่นกัน เป็นเพราะปริมาณที่เขาดื่มสะสม
 ไปก่อนหน้านี้ด้วยหรือเปล่า ขอบตาของแบคก็จึงสั่นไหวเล็กน้อย แม้ว่าภายนอก
 จะดูนิ่งเฉยไม่สะทกสะท้านก็ตาม หลังจากนั้นจวอนรินเหล้าลงในถ้วยเปล่า
 ของแบคก็อีกครั้ง แบคก็จึงตั้งท่าจะลุกออกจากตรงนั้นโดยทำทีว่ามีเรื่องต้องทำ
 ‘รอยแผลไฟลวกบนหน้าผากไม่อาจหายไปเลยนะ’

...

‘ขอบคุณสำหรับเหตุการณ์ในครั้งนี้ หากไม่ได้เจ้าช่วยเอาไว้ ข้าคง
 จะไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้ว’

จวอนชูถ้วยของตัวเองขึ้น

‘ข้าอยากขอบคุณเจ้าในสักวัน และดูเหมือนว่าวันนั้นจะมาถึงแล้วในวันนี้’

หากปฏิเสธถ้วยซึ่งถูกส่งมาให้ในสถานการณ์เช่นนี้ถือเป็นการกระทำ
 ที่ไม่ต่างอะไรกับการเมินน้ำใจของจวอน แบคก็รู้ดีว่าไม่สามารถหลบเลี่ยงได้

จึงใช้สองมือจับถ้ายันนั้นชูขึ้น ก้มศีรษะลง และกระดกดื่มหมดถ้วยอีกครั้งจนรู้สึกท้องวูบวาบไปหมด

แบคกีพินลมหายใจยาว แต่แล้วก็มึนบางอย่างขยับเข้าใกล้หน้าผากของเขาที่กำลังครุ่นคิดว่าจะออกไปพักสงบสติอารมณ์ดีไหม แบคกีขมวดคิ้วและผละหน้าหนีเล็กน้อยในขณะที่เดียวกับที่จูออนรวบมือที่ยกขึ้น

มือและนิ้วซึ่งกำหลวมๆ แข็งแรงไม่น้อย จูออนจับดาบและตระเวนไปทั่วถิ่นทุรกันดารมาเกินกว่าสิบปีแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่แปลกที่มือเขาจะมีลักษณะเช่นนี้ ทันใดนั้นแบคกีก็รู้ตัวว่าเขาได้ขยับศีรษะหลบมือจูออน

ว่าแต่เมื่อสักครู่นี้เขายื่นมือมาทำไมกัน

ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่ามีรอยแผลไฟลวกอยู่บนหน้าผากของตน

แม้ทัพสูงสุดอาจคิดว่ารอยแผลเป็นบนหน้าผากแบคกีเป็นความผิดของเขาและรู้สึกกังวล จึงอยากสัมผัสพิสูจน์สักครั้ง แต่เนื่องจากแบคกีมีผละหน้าหนี จูออนน่าจะรู้สึกเกือเขินอยู่ไม่น้อย ถึงอย่างนั้น หากเขาแต่จ้องมองนิ้วซึ่งตั้งท่าจะเอื้อมมาก็แปลกประหลาดเช่นกัน

ทำอะไรได้ วิธีที่จะช่วยคลายความอึดอัดซึ่งไม่เคยประสบมาก่อนมีอยู่เพียงวิธีเดียวเท่านั้น

แบคกีหยิบขวดเหล้าที่วางอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมา

‘กระหม่อมขอรินให้สักถ้วยได้ไหมพะย่ะค่ะ’

เมื่อเขาพูดจบ จูออนก็ยกถ้วยใหม่ขึ้นมา

เหล้าในถ้วยที่รินไว้ก่อนหน้านี้ยังไม่หมด ในเมื่อแบคกีดื่มติดต่อกันเรื่อย ๆ จูออนเองก็ควรทำเหมือนกันไม่ใช่หรือ แม้ว่าเขาจะคิดเช่นนั้น แต่ก็ไม่สามารถพูดออกไปได้อยู่ดี แบคกีรินเหล้าลงในถ้วยของจูออน ส่วนจูออนก็รับถ้วยมาและยกขึ้น ให้ตายเถอะ ขณะที่เขาคิดอยู่ในใจนั้น ถ้วยก็มีเหล้าอยู่เต็มแล้ว

หลังจากนั้นจูออนยกถ้วยที่แบคกีรินให้ขึ้นมาชู ก่อนจะดื่มรวดเดียวโดยไม่พูดอะไร

หากไม่นับเรื่องที่จุ ๆ ก็ขยับเข้ามาใกล้แบบไม่ทันตั้งตัว ภาพที่เขาดื่มหมดถ้วยได้สบายๆ ก็ดูไม่เลวทีเดียว หากเป็นสถานการณ์อื่น แบคกีก็คงจะ

ดื่มไปพร้อมกันกับเขา

เดิมทีเขาจะไม่ค่อยสนทนากับคนที่ถูกคอกันมากนัก แต่มักจะดื่มกันไปเรื่อย ๆ เขาจึงเพิ่งรู้เป็นครั้งแรกว่าการอยู่ร่วมกับคนที่ค่อนข้างน่าอัศจรรย์ทำให้เขาดื่มเหล้าต่อเนื่องแบบนี้ได้เช่นกัน

คงเป็นเพราะไม่มีอะไรจะพูดถึงเขาแต่ดื่มอย่างเดียวโดยไม่คิดอะไร ที่ทำแบบนั้นก็เพื่ออุดช่องว่างในการสนทนา ขณะเดียวกันนั้นพวกที่นั่งดื่มในวงอื่นก็เริ่มส่งเสียงดังครืนครืนขึ้นมา

แม้จะฟังดูเหมือนกำลังทะเลาะกัน แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่อย่างนั้น ในขณะที่ทุกคนกำลังสนุกสนานรื่นเริงนั้น มีแบคก็เพียงคนเดียวที่นั่งนิ่งพยายามไม่ให้เสียงสมาธิ

ในตอนนั้นเองกลิ่นอันหอมหวานก็ลอยผ่านปลายจมูกของเขา

แม้จะพยายามตั้งใจ แต่การตอบสนองของแบคก็กลับช้าลงเพราะเหล้าที่ดื่มเข้าไปในปริมาณมาก แบคก็จ้องใบหน้าขาวของจูวอนที่ขยับเข้ามาจนถึงใต้คางของเขาเฉยๆ

‘ที่นี่หนาวเกินไปแล้ว ว่าอย่างนั้นไหม’

...

จูวอนเสียงหัวเราะลั่นก็ดังออกมาจากด้านใน แบคก็พยักหน้าในจังหวะที่เสียงดังทะลุแก้วหูพอดี

นิ้วมือเลื่อนลงมาบนหลังมือของแบคที่พยักหน้าหงิกหงักหลายรอบเพราะถูกตึงดูด้วยกลิ่นหอมหวานซึ่งลอยมาจากที่ไหนสักแห่ง ขณะที่ร่างกายร้อนผ่าวไปหมด

‘ตามเข้ามาสิ’

แบคก็ไม่ได้รับคำสั่งเช่นนี้มานานพอสมควรแล้ว

ความสามารถอันโดดเด่นนับตั้งแต่จำความได้ของเขาเป็นที่ยอมรับ เขายังได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสมจากทั้งในเผ่าและที่อื่นๆ ฝ่ามือซึ่งลากเขามาแบบหยาบคายราวกับเป็นเรื่องปกติทำให้เขาลุกขึ้นอย่างว่าง่าย แม้จะรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล แต่เขาของเขายับตามไปแล้ว สุดท้ายทั้งสองก็ออกไปจากอาคารเจียบๆ

ลมหนาวปะทะแก้มทันทีที่ออกมาข้างนอก แบคก็ผู้สวมเสื้อผ้าเนื้อบาง ถึงกับนิวหน้า จูออนมองดูรอยย่นตรงหว่างคิ้วซึ่งเห็นอยู่ได้แสงจันทร์ ก่อนจะถอดเสื้อขนสัตว์สีดำที่พาดไหล่อยู่ ตั้งใจจะนำไปสวมให้แบคก็ แต่แบคก็กลับสะดุ้งทันทีที่จูออนซึ่งร่างเล็กกว่าเขาหนึ่งช่วงศักระเดินเข้ามาใกล้ และทำท่าจะคลุมเสื้อขนสัตว์บนไหล่

‘ไม่เป็นไรพะย่ะค่ะ’

เขานึกสงสัยก่อนจะคว้าข้อมือของจูออนไว้

จูออนร่างเล็กกว่าก็จริง แต่ทำไมเขาถึงต้องเข้ามาใกล้ขนาดนี้เพียงเพื่อจะคลุมเสื้อขนสัตว์ให้ด้วย

‘ข้าเห็นว่าเจ้าหนาก็กี่เลย...’

ก็เลยตั้งใจจะสวมเสื้อขนสัตว์ให้สินะ

แบคก็กำลังจะบอกว่าไม่เป็นไร ความกรุณาเช่นนั้นควรมอบให้แก่ผู้ที่ร่างเล็กและอ่อนแอกว่าตนมากกว่า ถึงกระนั้นเมื่อโตขึ้นก็ไม่เคยมีใครสวมอะไรให้เขาเช่นนี้อีกเลย โชคดีที่หยุดไว้ได้ทัน ไม่อย่างนั้นบรรยากาศคงจะแปลกประหลาดขึ้นกว่าเดิม แบคก็คิดพลางหยิบเสื้อขนสัตว์จากมือจูออนไปสวมกลับให้เขาเหมือนเดิม

แบคก็เหลือบตาขึ้นหลังจากกระชับเสื้อขนสัตว์คลุมจนถึงใต้คางเพื่อไม่ให้เขายื่นมันกลับมาให้อีก และเมื่อสบกับดวงตาของจูออนที่กำลังเงยหน้ามองร่างกายของเขาก็หยุดชะงักลง

‘...’

ทำไมถึงเป็นแบบนี้

แบคก็รู้สึกว่าเขา กำลังทำในสิ่งที่ไม่สมกับเป็นตัวเองอย่างไม่หยุดหย่อน ต่อมาจึงรู้ว่าทั้งหมดทั้งมวลเป็นเพราะชายหนุ่มซึ่งยืนอยู่ตรงหน้า ก่อนจะทำมือที่กุมเสื้อขนสัตว์แน่น

เสื้อขนสัตว์ซึ่งแนบกับฝ่ามือช่างนุ่มนวลเกินบรรยาย ทว่าแก้มขาวของจูออนที่ส่องสว่างอยู่ภายใต้อากาศอันหนาวเย็นกลับดูเรียบลื่นเสียยิ่งกว่า

ในขณะเดียวกัน สิ่งที่น่าประหลาดต่อสายตาของแบคก็คือริมฝีปากแดงระเรื่อ

ประกายสีแดงแทรกซึมอยู่ใต้ผิวแบบบางซึ่งแตกต่างจากดวงตาของเขา แต่แล้วจู่ๆ ภายในหัวของแบคก็ก็เย็นเฉียบขึ้นมา

เมื่อความคิดอยากจะออกไปจากตรงนั้นผุดขึ้นมาตามสัญชาตญาณ เขา จึงตัดสินใจผละตัวออกห่าง แต่มือของจูวอนกลับซ้อนทับอยู่บนมือซึ่งจับ เลื่อนสไลด์อยู่ ฝ่ามือที่ทับลงมานั้นส่งผ่านไอร้อนราวกับส่งสัญญาณให้รู้ว่าอุณหภูมิ ด้านนอกหนาวเหน็บเพียงใด

ริมฝีปากสีแดงของจูวอนขยับขึ้นพร้อมกับไอร้อนที่แผ่ซ่านออกมาจาก ตรงนั้น

‘ไปกันเถอะ’

แบคก็ขยับขาตามคำสั่งอันสุขุมเยือกเย็น

ทั้งสองเข้าไปในห้องซึ่งอยู่ด้านในสุดของป้อมปราการ แม้จะเข้ามาในตัว อาคารแล้ว แบคก็ยังไม่อาจคลายความกังวลใจลงได้ พอได้เห็นภายในห้อง ซึ่งมีเตียง โต๊ะวางของ และโต๊ะเขียนหนังสือเก่าๆ พร้อมด้วยลิ้นชักวงเด่น เป็นสง่า เขาจึงคิดขึ้นได้ว่าไม่ควรเข้ามาในที่นี้เลย

แบคก็กำลังจะหันหลังกลับออกไป แต่จูวอนคว้าแขนและดึงตัวเขาเข้ามา ไว้เสียก่อน แรงเยอะกว่าที่คิดซะะ

แน่นอนว่าหากแบคก็ปฏิเสธ เขาก็คงสะบัดมือจูวอนออกได้อย่างง่ายดาย ตาย ทั่วว่าแบคก็ต้องการรู้จุดประสงค์ที่จูวอนเรียกเข้ามาในห้องนี้

บางทีเขาอาจจะรู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่างเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของเผ่า หมูป่า และเขาอาจต้องการความร่วมมือ เพราะถ้าไม่ได้ต้องการหรือเกี่ยวกับ เรื่องนั้นก็คงไม่จำเป็นต้องหลบออกมาเช่นนี้

‘ดื่มกันอีกสักถ้วยไหม’

แบคก็มองดูขวดใบเล็กซึ่งแกว่งไปมาอยู่ตรงหน้า ก่อนจะขมวดคิ้ว

เขาเรียกมาเพียงเพราะต้องการดื่มเฉิบๆ เท่านั้นหรือ

แบคก็เก็บสีก้นต่อไปไม่ไหว จูวอนมองแบคที่ดูเคร่งเครียด ก่อนจะ จะ เปิดขวดเหล้าแล้วกระดกดื่มจากปากขวด

เจ้าชู้เหล่านี้ต้องการอะไรกันแน่ แบคก็คิดว่าควรจะห้ามเขาก่อนจึงคว้า ข้อมือของจูวอนไว้ ในขณะที่จูวอนปล่อยขวดเหล้า สายตาของแบคก็มอง

ตามขวิดซึ่งร่วงหล่นลงมา ก่อนที่จวอนจะก้าวออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าวใหญ่
เขาใช้มืออีกข้างคว้าต้นคอของแบคกีและพยายามจะจับเขา ทั้งที่แบคกี
ยังจับข้อมือเขาไว้อยู่

‘...’

แบคกีหันหลังทันทีที่เห็นใบหน้าที่ของจวอนซึ่งจู่ ๆ ก็ยื่นเข้ามาใกล้โดยไม่ทันตั้งตัว เขาพยายามหันหนี แต่จวอนจับไหล่เขาเอาไว้และดันไปข้างหลังเสียก่อน ทั้งสองซึ่งยืนอยู่ข้างเตียงนอนล้มทับกันบนนั้นราวกับเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จวอนคร่อมบนร่างแบคกี กดไหล่ของเขาและก้มลงมอง

แบคกีเข้าใจจุดประสงค์ของจวอนอย่างถ่องแท้ในตอนนั้น ความร้อนวูบวาบแผ่ซ่านขึ้นมาภายในช่องท้องต่างจากก่อนหน้านี้ มือที่กำตึงเกร็งไม่ลดละทำให้ศีรษะของจวอนเอียงหลบไปด้านข้างเล็กน้อย รู้ตัวอีกทีริมฝีปากของจวอนก็แตกและมีเลือดสีแดงค่อย ๆ ซึมออกมาแล้ว

คงจะเจ็บไม่น้อย แต่สีหน้าจวอนกลับไม่บึ้งตึงเลยสักนิด เขาใช้นิ้วโป้งเช็ดเลือดออกก่อนจะแลบลิ้นแตะลงบนนั้น หลังจากเลียนิ้วโป้งหนึ่งครั้ง จวอนก็ก้มลงมองแบคกี

‘แม้ข้าจะเป็นองค์ชายใหญ่ผู้มีรูปร่างมั่งคั่ง แต่การเอามือมาสัมผัสสร้างกายตามอำเภอใจคงจะไม่ใช่วິธีที่ดี...’

ทันใดนั้นแบคกีที่อารมณ์เสียจนทนไม่ไหวก็เงยหน้าขึ้นเล็กน้อย

‘ถ้าอย่างนั้นหมายความว่าองค์ชายใหญ่แห่งแคว้นเหนือนี้กอยากจะฟาดบรรดาผู้ชายที่ต้องประสงค์ให้เรียบแบบนี้ก็ได้หรือพะย่ะค่ะ’

‘ฟาดให้เรียบอย่างนั้นหรือ...’

จวอนพึมพำตามแบคกี จากนั้นรอยยิ้มอันขมขื่นก็ปรากฏขึ้นบนริมฝีปากของเขา

‘ไม่ถึงกับฟาดเรียบหรอก’

ขณะเดียวกันจวอนก็โน้มศีรษะลงบนร่างของแบคกี

แบคกีทำเป็นไม่แยแสต่อไออุ่นของจวอนที่นอนทับอยู่บนตัว แต่แล้วก็ตื่นขึ้นขณะนึกถึงปลายนิ้วมือแก้ว ๆ กัง ๆ ซึ่งสัมผัสผิวหนังของตนขึ้นมา

แบคก็ลืมตาขึ้นแต่ยังคงงัวเงียอยู่

เข่าอ่อนเพลียมาก แถมยังรู้สึกไม่สบายตัวแปลกๆ แต่เพียงแค่งยหน้าขึ้นเล็กน้อยก็รู้สึกดีขึ้นทันที

ขณะที่กำลังนอนหลับ แก่นกายซึ่งตื่นตัวจนตึงชันขึ้นอย่างน่ากลัวได้เป่าทางเก่งทำให้เขารู้สึกไม่สบายตัว ปกติแล้วเขาจะถกทางเก่งลงและใช้มือปลดปล่อยมันออกมา แต่สิ่งที่ผุดขึ้นในขณะนั้นกลับเป็นผิวหนังอันอ่อนนุ่ม

แบคก็ลุกขึ้นจากเตียงตามสัญชาตญาณ เมื่อตั้งใจฟังเสียงด้านนอก เขากลับได้ยินเพียงแค่เสียงลมหายใจซึ่งดังขึ้นอย่างสม่ำเสมอ

ตอนแรกตั้งใจจะพักสายตาสักหน่อย แต่ดูเหมือนว่าจะเผลอหลับสนิทไปเสียอย่างนั้น แบคก็เดินผ่านความมืดสนิทภายในห้องอย่างเงิบเงิบ เขาเปิดประตูเบาๆ ไม่ให้เกิดเสียงดัง สถานที่ที่เขามุ่งหน้าไปคือที่พักฝั่งของจูออน

แม้ค่าแล้ว แต่ก็ยังมีผู้ดูแลคอยเฝ้าหน้าห้องจูออนอยู่หลายคน ทุกคนคงมารวมตัวกันเพื่อปกป้ององค์ชายใหญ่ หรือไม่ก็เตรียมพร้อมรับสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ในยามวิกาล

แบคก็เดินฝ่าพวกเขาเหล่านั้นราวกับเหยียบหยัน ก่อนจะเอื้อมมือไปจับประตูห้องของจูออน แม้จะเปิดเข้าไปแล้ว แต่เขาก็หยุดยืนอยู่สักพักและเงี่ยหูฟังเสียงข้างนอก เมื่อมั่นใจแล้วว่าไม่ได้ยินเสียงใดๆ แบคก็จึงเริ่มก้าวเท้าอีกครั้ง

หลังจากมีความสัมพันธ์กับจูออนครั้งแรก แบคก็ก็คิดไตร่ตรองเกี่ยวกับเหตุการณ์คราวนั้นหลายต่อหลายครั้ง

ทำไมถึงลงเอยแบบนั้นนะ หรือเป็นเพราะอาการเมาเหล้า แต่ถึงจะยอมรับว่าเป็นเช่นนั้น เขาก็มั่นใจว่าตนเองสามารถปฏิเสธจูออนได้แน่นอน ก่อนจะทำกับจูออน เขาไม่เคยแม้กระทั่งคิดมาก่อนเลยว่าจะมีอะไรกับผู้ชายซึ่งมีส่วนนั้นเหมือนกัน

ทว่าเขากลับถูกสัญชาตญาณชักนำไปเมื่อเห็นดวงตาสีดำขลับของจูออนมองลงมาขณะนั่งทับอยู่บนแกนกายของเขา ระหว่างที่เขาเงิบเงิบไม่พูดไม่จาเนื่องจากความอึดอัดซึ่งยังคงอยู่จนวินาทีสุดท้าย จูออนก็ยื่นมือมาด้วยใจแกร่งกล้าจับแกนกายของแบคก็ตั้งขึ้น จากนั้นจึงคร่อมมันท้ายลงบนนั้น

รู้อยู่แล้วว่าวัยวะส่วนนั้นของร่างกายที่ไม่มีทางถูกสอดใส่เข้าไปอย่างกะทันหันเช่นนั้นได้ แต่แบคก็ยังไม่ทันได้ตกใจ ความเป็นชายของเขา ก็ขยายช่องทางเข้าของจูวอนอย่างเต็มที่และค่อยๆ สอดแทรกเข้าไปในช่องแคบเสียแล้ว ในตอนนั้นเขายังไม่ทันได้รู้ตัว แต่ก็รู้ว่า

จูวอนเตรียมการทุกอย่างไว้หมดแล้ว

จูวอนรู้ข่าวล่วงหน้าแล้วว่าพวกแบคก็กำลังเดินทางมา จึงเตรียมการที่จะทำเช่นนั้นกับเขา ถึงแม้ว่าจะมีอะไรกันก็จริง แต่เหตุการณ์ครั้งนั้นได้ทิ้งความทรงจำอันยากลำบากให้กับพวกเขาทั้งสองคน ไม่ว่าจะเป็นจูวอนหรือแบคก็ตาม สีหน้าแบคก็มันตึงขึ้นมาทันทีที่นึกถึงผนังด้านในซึ่งหดตัวอย่างรุนแรงราวกับจะหักแก่กายของเขาเป็นสองท่อน

เขายืนอยู่ข้างเตียงที่จูวอนกำลังนอนหลับอยู่ แล้วหลบตามองอย่างสงบนิ่ง

จูวอนพ่นลมหายใจออกมาส่ำเสมอขณะตะแคงตัวไปด้านข้าง ดึกดื่นปานนี้แล้วจึงไม่แปลกเลยที่เขาจะหลับ ถ้าทำได้แบคก็ก็ไม่อยากมากวนเขาเท่าไร แต่...

แบคก็รู้สึกถึงบางอย่างตรงเป้าทางเก่งของตนที่คับตึงถึงขั้นทำให้เดินลำบากมาตลอดทาง ก่อนจะยกเข้าข้างหนึ่งขึ้นบนเตียง ดึงผ้าที่จูวอนห่มอยู่ออก และคร่อมลงบนตัวเขา

“...”

หลังจากครั้งแรกนั้น พวกเรามีอะไรกันบ่อยขนาดไหนนะ

ทุกครั้งจูวอนจะรับรู้ถึงการมีอยู่ของแบคก็ แต่วันนี้ต่างออกไปเล็กน้อย แบคก็ล้มผัสได้ถึงริมฝีปากซึ่งเผยอขึ้นเล็กน้อยและยังคงพ่นลมหายใจออกมาอย่างส่ำเสมอ เมื่อคว่ำเลื้อยจูวอนแหวกออกไปด้านข้าง ทันใดนั้นผิวเปลือยและยอดดอกซึ่งตั้งเด่นอยู่กลางเนื้อนวลก็ปรากฏสู่สายตา

แม้จะมีขนาดนี้ยังมองเห็นได้ชัดเจน

แบคก็กลืนน้ำลายที่ส่อขึ้นมาเต็มปากและมุดหน้าลงบนนั้นทันที เขาเกร็งลิ้นลากเลียไปตามยอดดอกที่ตื้นตัว รวมถึงบริเวณรอบๆ อีกหลายครั้ง

ตั้งเนื้อสีชมพูเริ่มแข็งตัวขึ้นเมื่อได้รับแรงสัมผัส แบคก็ถูกตึงดูตด้วย

ลมหายใจที่จวอนพ่นออกมาสั้นๆ จากนั้นจึงเฝ้าริมฝีปากและดูยอดดอกเข้าไปพร้อมกันทีเดียว หลังจากปลุกเร้าด้วยริมฝีปากอยู่สักพักก็เอียงคอใช้ฟันขบเบาๆ ทำเอาลมหายใจของจวอนถี่ขึ้นทันที

แบคก็เคยสงสัยว่าลำพังเขาฝ่ายเดียวจะทำอะไรได้ ในเมื่อจวอนยังไม่ตื่นจากนิทรา แต่มั่นกลับไม่แยอย่างที่คิด และดูเหมือนว่านี่จะเป็นครั้งแรกที่เขาได้ครอบครองหน้าอกของจวอนเช่นนี้ ที่ผ่านมาเขาไม่เคยสัมผัสมันมาก่อนเลย จึงรู้สึกเสียดายเล็กน้อยที่มองข้ามมาโดยตลอด

แต่แล้วจู่ๆ แบคก็พละออกด้วยรู้สึกลึกลับกับการกระทำของตนขึ้นมา เขาขบแรงเกินไปหรือเปล่านะ รื้อรอยกอดตัวขึ้นบนหน้าผากของเขาหลังจากเห็นยอดดอกอันเต่งตึง แบคก็มองไปทางอื่นราวกับพยายามหลบเลี่ยงสิ่งที่น่าอึดอัดใจ จากนั้นจึงยื่นมือลงไปข้างล่าง

เขาจับขอบกางเกงของจวอนไว้ ก่อนจะดึงมันลงและหยอกเย้ากับส่วนนั้น นานาแปลกที่จวอนยังคงหลับอยู่ ถ้าทำให้ส่วนล่างของเขาชูชันขึ้นมาแล้ว ปลุกเขาตื่น หลังจากนั้นก็คงจะเริ่มกิจกรรมที่เคยทำร่วมกันเป็นประจำได้ แบคก็เริ่มรู้สึกดีขึ้นเมื่อแกนกายของจวอนค่อยๆ แข็งตัวขึ้นทีละนิดจากการนวดคลึง

“...”

เขาคิดว่าตัวเองจะชักมือออกทันทีที่แตะมันเบาๆ แต่ดูเหมือนว่าเขาสัมผัสมันได้นานกว่าที่คิด

แบคก็จึงสอดมือเข้าไปใต้ชุดชั้นใน ใช้ฝ่ามือลูบไล้ขนนุ่ม และคลึงแท่งร้อนซึ่งแข็งตัวขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะรูดขึ้นลงพร้อมกับกุมส่วนหัวเอาไว้ จากนั้นใช้นิ้วโป้งกดเคล้นปลายหัวไปมา ทันใดนั้นลมหายใจของจวอนก็เริ่มรุนแรงขึ้น ยิ่งแกนกลางแข็งตัวมากเท่าไร ลมหายใจของจวอนก็ยิ่งหอบถี่ขึ้นเท่านั้น แบคก็เองก็เริ่มอดรอนทนไม่ไหวมากขึ้นเรื่อยๆ

เขารวบขาของจวอนยกขึ้นและถอดกางเกงออกรวดเดียว หลังจากดึงชุดชั้นในออกไป เขาก็แยกขาที่ถูกล้างลงเหมือนเดิมออก ก่อนจะแทรกตัวเข้าตรงกลางระหว่างนั้น

แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังรู้สึกเหมือนขาดอะไรบางอย่างไป จึงหยิบหมอนที่วาง

ระเกะระกะอยู่ข้างศิระจุวนมาสอดไว้ใต้เอวเขา แล้วสังเกตเห็นว่าเป้าของตนเองตุงเต็มที ใส่เข้าไปเลยได้ไหมนะ แต่น่าจะต้องใช้อะไรบางอย่างช่วยหล่อลื่นผนังด้านในก่อน

และในตอนนั้นเอง แบคก็รู้สึกถึงสายตาที่จ้องตรงมายังใบหน้าเขา

“...”

ทันทีที่เงยหน้าขึ้น เขาก็เห็นว่าจุวนกำลังมองเขม็ง

ลืมหูลืมตาขึ้นมาตอนนี้เนี่ยนะ แบคก็ไม่สนแม้ว่าจุวนจะรู้ตัวแล้ว เขาเพียงแค่เสี่ยงที่จะสัมผัสบริเวณต่างๆ ผิดกับเมื่อสักครู่ ขณะที่แบคก็นิ่งเงียบอยู่那儿 จุวนก็ยื่นมือไปทางเขา แบคก็ถูกตึงตูดด้วยสัมผัสที่แตะลงบนหัวไหล่ จึงขยับขึ้นด้านบนและคร่อมร่างจุวนอย่างช้าๆ

ร่างกายของทั้งสองซ้อนทับจนท่อนบนแนบชิดติดกัน ด้วยความแตกต่างของสรีระ จุวนน่าจะรู้สึกหนักอึ้งไม่น้อย แต่เขากลับไม่สนและเงยหน้ามองแบคก็นิ่ง ในสภาพที่ยังจ้วเจียไม่หาย หากแบคก็นิ่งเฉย ไม่ทำอะไรต่อไป เขาก็อาจจะผล็อยหลับไปอีกรอบก็ได้

ทว่าแบคก็สัมผัสได้ถึงแก่นกายของตนที่ตั้งชุมชนและดันสีข้างของจุวนอยู่ มันขัดเกินกว่าจะสร้างทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ จุดประสงค์ที่เขามาหาจุวนไม่ใช่การนอน แต่มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น

ควรไปต่อหรือพอแค่นี้

หลังจากลึงเลอยู่สักพัก มือของแบคก็ไต่ลงไปแตะใต้กางจุวน ลูบไล้คางเรียวยาว ก่อนจะเคลื่อนไปสัมผัสริมฝีปากนั้น เมื่อเห็นกลีบปากแดงเผยออกครึ่งหนึ่งราวกับรออยู่ เขาก็สอดนิ้วกลางเข้าไปในนั้น

รื้อรอยปรกฏขึ้นบนหว่างคิ้วของจุวน เมื่อเขากดนิ้วลงบนลิ้นพร้อมกับสอดเข้าไปลึก แม้จะรู้สึกไม่สบายตัว แต่ก็ไม่ขัดขึ้น จุวนยอมรับแบคก็เสมอ

บางทีมันอาจจะไม่ใช่แค่การสานต่อความสัมพันธ์อันบิดเบี้ยวตั้งแต่แรกเพียงอย่างเดียว

“...”

แบคก็สอดนิ้วกลางลึกเข้าไปอีก นิ้วที่กดลงบนลิ้นและแทรกเข้าไปถึงหน้าลิ้นก็ทำให้จุวนคลืนไล่เล็กน้อย เขาซึ่งสร้างทำเป็นไม่รู้ทั้งที่รู้ดีอยู่แล้วสอดนิ้ว

เข้าออกซ้ำๆอย่างต่อเนื่อง ก่อนจะเพิ่มขึ้นเป็นสองนิ้ว เขาใช้นิ้วที่ทั้งเปียกและร้อนกวาดไปทั่วช่องปาก รวากับวารีริมฝีปากของจูวอนกำลังดูดอมแก่นกายของเขาอยู่

เสียงเฉอะแฉะดังขึ้นขณะที่ลิ้นอุ่นของจูวอนเสียดนิ้วแบคกี ขณะที่การหยอกเย้าภายในปากดำเนินต่อไปไม่หยุด จู่ๆ เขาก็รู้สึกลึกลับขึ้นมาเพราะไม่แน่ใจว่าควรวางตำแหน่งลิ้นอย่างไรดี แหว่งร้อนของแบคกีแข็งตัวขึ้น เมื่อเห็นจูวอนอ้าปากกว้างเพื่อรับเอานิ้วของเขาเข้ามาทั้งที่จะปฏิเสธก็ได้ แต่จูวอนกลับไม่ทำเช่นนั้น

ลมหายใจอบอุ่นถูกพ่นออกมาจากริมฝีปากของแบคกี ขณะเดียวกันกับที่มือของเขาเลื่อนต่ำลงด้านล่าง

รอยจีบสัมผัสกับปลายนิ้วซึ่งขยับลงไปได้บนท้ายของจูวอน นิ้วหนึ่งสอดลึกเข้าไปในทันที แม้ว่าจะยังคับแน่น แต่เขาก็สอดนิ้วที่สองเข้าไปเพิ่ม

“ฮะ”

เอวจูวอนแอ่นขึ้นพร้อมกับเสียงครางสั้นๆ แบคกีขยับมือได้อย่างยากลำบากทันทีที่บนท้ายของจูวอนแต่ละลงบนเตียง แต่แบคกีไม่สนใจและยกสะโพกของจูวอนขึ้นโดยที่ยังสอดนิ้วไว้อยู่

เขายังคงขยายผนังแคมด้านในให้กว้างออกโดยใช้มือข้างหนึ่งประคองบนท้ายขึ้น ผนังแคมเริ่มกระตุกพร้อมกับหดรัดนั้นๆ จูวอนแอ่นเอวขึ้นอีกครั้งเมื่อแบคกีสอดนิ้วลึกเข้าไปด้านใน พร้อมกับสะกิดส่วนที่นูนออกมา

อ่า อ่า ความว่างผสมผสานกับเสียงครางที่ดังขึ้นหลายรอบ เขาจะสับสนไม่น้อย เนื่องจากถูกจูโจมในขณะที่สละสลือ แม้แต่ตัวแบคกียังไม่เข้าใจการกระทำของตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่สามารถหยุดอยู่เพียงแค่นี้ได้

แก่นกายแข็งขึงของแบคกีบิดป่ายไปมาหลังจากใช้นิ้วขยายช่องทางด้านล่าง บางครั้งเขาก็เอาจมไปอยู่กับแหว่งร้อนของจูวอนหรือไม่ก็ใช้มันครูดันท้องของเขา ซึ่งทุกครั้งที่ทำเช่นนั้น ผนังด้านในจะกระตุกแรงขึ้นและหดรัดนิ้วมากขึ้นไปอีก

แบคกีทนไม่ไหวอีกต่อไปจึงขึ้นคร่อมบนตัวจูวอนหลังจากถอนนิ้วออก

เมื่อเห็นว่าจวอนยังคงหายใจหอบ แเบคก็จึงโน้มศีรษะลงไปโดยไม่ได้หวังจะจูบ แต่ลมหายใจร้อนของจวอนซึ่งปะทะแก้มในจังหวะที่ก้มลงไปนั้นปลุกเร้าเขาให้ชนลุกขึ้นมาทันควัน

“...”

หลังจากกลืนน้ำลายดังเอือก เขาดึงแขนข้างหนึ่งของจวอนไปเกี่ยวไว้ใต้หัวเข่าพร้อมกับเอาแกนกายของตนเองจ่อหน้าช่องทางนั้นซึ่งถูกยกสูงขึ้นรอยจีบที่ถูกนิ้วเย้าแหย่เมื่อสักครู่กระตุกในสภาพที่บวมขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะเริ่มเกร็งตามสัญชาตญาณทันทีที่ปลายหัวเข่ายวบเข้ามาจรด แเบคก็แสรังทำเป็นไม่เห็นการตอบสนองที่พยายามจะขัดขวางการล่อล่านั้น แล้วกดปลายผงดลงพร้อมกับดันส่งเข้าไปซ้ำๆ

มันทั้งแคบและรุ่มร้อน ทั้งที่รู้ว่าอาจจะสอดรับกันลำบาก แต่ก็ไม่สามารถหยุดได้ เพราะเขารู้ว่ามันดีมากเพียงใดเมื่อได้เข้าไปในนั้น แเบคก็คิดพร้อมกับค่อยๆ สอดแกนกายของตนเข้าไปในร่างของจวอนซ้ำๆ จู่ๆ แเบคก็ก๊ิกถึงตอนที่จวอนหย่อนบันท้ายลงบนแกนกายซึ่งตั้งสูงขึ้นของตัวเองครั้งแรกขึ้นมา

แม้จะเมาอยู่ แต่เบคก็ก็ถูกครอบงำด้วยสถานการณ์และบรรยากาศในตอนนั้น และถึงแม้จะเป็นเรื่องที่ไม่ควรเกิดขึ้น แต่จวอนกลับทำได้อย่างเป็นธรรมชาติและมั่นใจราวกับเป็นเรื่องปกติ ทว่าร่างกายของเขาไม่ได้ลือออกมาเช่นนั้น จวอนพยายามไม่แสดงออกเท่าที่จะทำได้ แต่สีหน้าของเขาซึ่งรับเอาความเป็นชายของเบคก็เข้ามากลับซีดเซียวและมีเหงื่อผุดขึ้นเต็มหน้าผากในตอนนั้นเบคก็ยังไม่รู้อะไร แต่ตอนนี้เขารู้แล้วว่าจวอนเตรียมช่องทางด้านหลังไว้พร้อมสำหรับการร่วมรักครั้งแรก

แม้จวอนจะเตรียมการเพื่อรับเอาแกนของชายหนุ่มเข้ามาเป็นครั้งแรกไว้แล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังดูเจ็บอยู่ดี ริมฝีปากล่างซึ่งถูกกัดจนเลือดซึมเสียงร้องครางสั้นๆ ที่ดังขึ้นเพราะทนไม่ไหว รวมถึงสีหน้าที่ดูทรมานทำให้เบคก็ใช้มือข้างหนึ่งคว้าเอวของจวอนไว้โดยไม่รู้ตัว แต่ถึงกระนั้น จวอนกลับคิดว่าที่เบคก็ทำเช่นนั้นไม่ได้เป็นการช่วยแต่อย่างใด

จวอนสะดุ้งก่อนจะก้มลงมองเขา ขณะเดียวกันนั้นหนวดน้ำเล็ก ๆ ก็ร่วงลง

ตรงข้างริมฝีปากของแบคก็ แม้จะเพียงแค่หยดเดียว แต่ก็สัมผัสได้ถึงความร้อน และเค็มเล็กน้อย

คงเป็นเหงื่อ หรืออาจจะเป็นอย่างอื่นก็ได้

แบคก็สลดความคิดเหล่านั้นออกไปทั้งหมด เมื่อจูวอนหลบสายตา ในขณะที่กำลังพยายามสอดใส่เข้าไปอีกครั้งอย่างยากลำบาก เขารู้สึกถึงจูวอน ที่นอนคร่อมอยู่บนตัวและค่อย ๆ ขยับเอวขึ้นลงช้า ๆ แม้จะเป็นการร่วมเพศ แต่กลับไม่มีความตื่นเต้นเร้าใจหรือความใคร่แม้แต่เล็กน้อย เขาจับตาดูทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังเกิดขึ้นกับตัวเองโดยไม่กะพริบตาแม้แต่ครั้งเดียว ราวกับกำลังชมคณะตลก ที่แสดงแบบเก๋ ๆ กัง ๆ

แบคก็จ้องจูวอนผู้มีสีหน้าเคร่งเครียดและหายใจเหนื่อยหอบขณะรับเอา แก่นกายของเขาเข้าไป ลมหายใจร้อนพ่นผ่านริมฝีปากเปียกชุ่ม จนสัมผัสได้ถึง อุณหภูมิที่แผ่ว่านอยู่บนผิวอันร้อนผ่าว

จูวอนสะดุ้งเลือกทันทีที่แท่งร้อนสอดเข้าไปได้ครึ่งหนึ่ง ก่อนจะกำแก่นกาย ของตนเอง เมื่อเห็นเช่นนั้นแบคก็จึงดันแท่งร้อนที่เหลืออยู่อีกครึ่งเข้าไป เขา สอดพรวดเดียวจนสุด ก่อนจะถอนออกแล้วส่งกลับเข้าไปใหม่

“ฮะ อือ”

แบคก็ตั้งใจจะลองขยับช้า ๆ แต่พอได้เข้าไปในตัวจูวอนแล้ว เขาก็ทน ไม่ไหวอีกต่อไป

แบคก็หยุดไม่ได้ราวกับถูกบางอย่างเข้าครอบงำ เขาถอนแท่งร้อนออกมา จนสุดปลายก่อนจะดันเข้าไปใหม่อีกครั้ง ขนลุกชูขึ้นมาตามแผ่นหลังทันที ที่ผนังแคบด้านในหดรัดแก่นกายราวกับจะบีบให้ขาดเป็นสองท่อน แบคก็ ลั่นสะท้าน ปลดปล่อยเสียงครางแหบ ๆ ออกมาพร้อมกับสอดแท่งร้อนเข้าไป ลึกขึ้นกว่าเดิม

เขาทำเช่นนั้นซ้ำไปซ้ำมาหลายครั้ง แม้ว่าช่องทางจะยังไม่ค่อยขยายมากขึ้น เท่าไรก็ตาม จูวอนแอนเอวขึ้นพร้อมกับหอบหายใจ จากนั้นปลุกเร้าตนเองด้วยการขยับมือรูดแกนขึ้นลง ส่วนแบคก็ก็โยกเอวเร็วขึ้น เมื่อเขาสอดแท่งกลาง และกระแทกเข้าไปตรงจุดหนึ่งซ้ำ ๆ เอวของจูวอนก็กระดกขึ้นทันที

เขาจับแขนของแบคก็ทั้งที่ขาข้างหนึ่งยังคงพาดอยู่แล้วออกแรงดัน

แม้พยายามจะถอยหนี แต่แบคก็กลับไม่สนใจและกระแทกแก่นกายเข้ามา ลึกขึ้นเรื่อย ๆ

“ฮา อ่า อื้อ”

เมื่อเห็นจูวอนกัดฟันเพื่อกลั้นเสียงครางอย่างยากเย็น แบคก็จึงโยกเอว รัวแรง

หัวของจูวอนผิงะหงายไปด้านหลัง ขณะที่หน้าท้องของเขาขยับขึ้นลง อย่างรวดเร็ว แบคก็หายใจหอบแรงพร้อมกับสอดใส่แท่งร้อนเข้าไปในส่วนที่ลึกที่สุด

ความเสียวซ่าที่เกิดขึ้นทำให้สติของเขาไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ดูเหมือนว่า จูวอนเองก็เช่นกัน

ความเร้าร้อนระอุขึ้นยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ จนไม่สามารถหยุดได้ แบคก็จับ ขาทั้งสองข้างของจูวอนอ้ากว้างและยึดเอวของเขาไว้ เมื่อแท่งร้อนถูกสอดใส่ เข้ามาพร้อมกับการยึดกุมแน่นหนา ร่างกายของจูวอนก็กระตุกขึ้นลงทันที แก่นกายซึ่งขยับเข้าออกด้วยความเร็วทำให้จูวอนต้องดิ้นหมอนมากัดแน่น

“...”

แบคก็เห็นเช่นนั้นจึงโยกเอวเข้าออกหนักหน่วงขึ้นกว่าเดิมราวกับสำแดง พลัง ทำเอาขาของจูวอนที่ถูกยกขึ้นหมดเรี่ยวแรงและหลุดร่วงลงทุกครั้งที่เขา ทำเช่นนั้น

ขาซึ่งถูกแยกกว้างสันระริกขณะเดียวกับที่ร่างกายบิดเร้า เขาพยายาม ยันศอกขึ้นมาอย่างยากลำบากเพื่อขยับหนีในจังหวะที่ถูกดันดันเข้ามา แต่สุดท้าย ก็ต้องแผ่ลงด้านหลังเมื่อแก่นกายยังคงกระแทกกระทั้นเข้ามาไม่หยุด

แบคก็รุกตามจูวอนที่ถูกดันขึ้นไปจนถึงหัวเตียง จากนั้นจับขาเขาไว้ ข้างหนึ่งแล้วกดพับชิดกับหัวไหล่ ร่างของจูวอนสั่นสะท้านจากแรงกระแทก ของแก่นกายซึ่งถูกถอนออกครึ่งหนึ่งก่อนจะทะลวงเข้าไปลึก

“...”

เขากัดฟันแน่นและกลั้นเสียงครางไว้อย่างยากเย็น แต่ความเสียวซ่า กลับถาโถมเข้ามาจนต้องจิกนิ้วเท้า

เหงื่ออาภัพซึ่งอาบรดตั้งแต่หัวจรดปลายเท้าไหลซึมเข้าไปในดวงตา เมื่อ

หัวสมองเริ่มว่างเปล่า เขาก็ไม่สามารถกลืนเสียงตรงใจได้อีกต่อไป ในตอนนั้นเองมือของแบคก็แตะลงบนแก้มจูวอน ขณะที่มืออีกข้างหนึ่งกุมใบหน้าที่ซึ่งมีเส้นผมเปียกติดอยู่ จากนั้นค่อยๆ เพิ่มแรงกดที่มือมากขึ้น

ต่างจากที่ผ่านๆ มา ตลอดระยะเวลาตั้งแต่เริ่มความสัมพันธ์ จังหวะเร็วของแบคก็ไม่เคยแผ่วลงแม้แต่น้อย แต่คราวนี้เขากลับลูบใบหน้าที่ส่วนล่างยังสอดประสานกันอยู่ จูวอนรู้สึกได้ว่าเขามีบางสิ่งที่ยากจะพูดจึงลืมหืมตาที่ปิดอยู่ขึ้นอย่างยากลำบาก

เขาอยู่ในสภาพเหนื่อยล้ามากจริงๆ

ภาพที่จูวอนมองแบคก็ดูเลือนราง ก่อนจะรู้สึกถึงความกระหายน้ำที่แผ่ซ่านไปทั่วลำคอ จึงกลืนน้ำลายที่เอ่ออยู่ในปากลงไป

“ความสัมพันธ์นี้จะยืนยาวต่อไปจนถึงเมื่อใด”

“...”

“เจ้าคิดว่าจะปิดบังไว้ได้ตลอดไปอย่างนั้นหรือ”

แบคก็คือชายหนุ่มที่จะได้เป็นหัวหน้าเผ่าหมาป่า ส่วนจูวอนคือองค์ชายแห่งแคว้นเหนือ

ที่ป้อมปราการทางใต้ซึ่งตัดขาดจากส่วนอื่นนั้นพวกเขาสามารถทำอะไรก็ได้ อย่างน้อยตอนอยู่ที่นั่น ไม่ว่าจะทำอะไรก็คงไม่มีใครรู้หากทั้งสองต่างปิดปากเงียบ ทว่าที่แห่งนี้คือแคว้นเหนือ จะเกิดอะไรขึ้นหากคนอื่นในวังรู้เรื่องที่พวกเขาแอบได้กันเช่นนี้ เนื่องจากเป็นเรื่องที่ไม่ควรจะเกิดขึ้น จูวอนจึงพยายามกลืนเสียงไว้สุดชีวิต

หรือจะทำให้จูวอนร้องเสียงหลงไปเลยดี

ขอเพียงแค่ทำให้เจ้าในที่ขาดตอนอยู่ที่ป้อมปราการทางใต้ยังมักจะกลืนเสียงตรงใจเอาไว้จนถึงวินาทีสุดท้ายร้องครวญครางออกมาอย่างเสียดสีให้ได้...

ในขณะนั้นเอง ริมฝีปากของจูวอนก็เผยออก เขาแลบลิ้นสีแดงออกมาเลียนิ้วโป้งซึ่งแตะอยู่บนริมฝีปาก

“...”

แม้จะเสียดสีเพียงครั้งเดียว แต่มันกลับทำให้แบคก็ไม่สามารถคิดสิ่งใดต่อไปได้เลย

หากจะพูดเหลวไหลเช่นนี้ไม่ต้องมาหาเขาตั้งแต่แรกก็ได้

เขาหยอกเย้ากับส่วนล่างของจูวอนพลางขยับเอวอย่างร้อนแรง พร้อมกับคิดเรื่องเพื่อเจอไปด้วย

แบคก็สัมผัสผิวอันเนียนนุ่มและศีรษะของจูวอนซึ่งเล็กจนกุมด้วยฝ่ามือเพียงข้างเดียวได้ ความร้อนชื้นที่สัมผัสได้จากด้านในฝ่ามือทำให้เขาเงยหน้าขึ้นและหายใจออกมาเฮือกใหญ่

ในขณะที่เดียวกันก็ถอนแค้นกายที่สอดลึกอยู่ด้านในออกมา

ของเหลวเหนอะหนะไหลออกมาจากช่องแคบของจูวอนตามแกนกลางที่ถูกถอนออกอย่างไม่ทันตั้งตัว เมื่อจูวอนหอบหายใจเข้าไปพร้อมกับคู่ตัว แบคก็จึงรีบคว้าแขนเขาคั้น

เขาจัดให้จูวอนนอนคว่ำหน้า จากนั้นจับสะโพกของเขายกสูงขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ เนื่องจากเป็นท่าที่เคยทำกันมาหลายครั้งแล้ว จูวอนจึงงอเข่าและคว่ำหน้าลง ทันใดนั้นแกนกลางของแบคก็เสียบแทรกเข้ามาในท้องจูวอนราวกับรอรอย

“...”

คราวนี้ก็เหมือนเคย จูวอนกำผ้าห่มแน่นเพื่อกลั่นเสียงครางซึ่งเคลื่อนขึ้นมาถึงลำคอ

ถึงกระนั้น แบคก็รู้อยู่แล้วว่าจูวอนกลั่นเสียงครางมาโดยตลอด จึงยัดร่างเขาและขยับโยกอย่างแรงเพื่อไม่ให้เขาคุ่มสติไว้ได้ มือข้างหนึ่งของแบคก็ซึ่งกำลังสอดใส่ตัวตนเข้าไปทางด้านหลังของจูวอนราวกับหลงไหลผนังด้านในที่หดรัดแค้นกายไม่ยอมมลดยื่นมาด้านหน้าและกำแพงร้อนของจูวอนเอาไว้

ร่างจูวอนสะดุ้งอย่างแรงทันทีที่เขากดนิ้วหัวแม่มือลงบนส่วนปลายบานซึ่งแข็งตัวและมีของเหลวไหลซึมออกมา จูวอนบิดเร่าขณะพยายามดึงข้อมือของแบคที่ก่กัไม่ให้เขาปลดปล่อยมันออกมาได้ แต่กลับไร้ประโยชน์เพราะเขายังเพิ่มแรงที่กำอยู่ให้มากขึ้น จูวอนจึงพ่นลมหายใจซึ่งหลุดออกมาเป็นห้วงผ่านซี่ฟันที่กัด ศีรษะจูวอนหงายไปด้านหลังทันทีที่ท่อนล่างของแบคก็ขยับขึ้นลงอย่างแรงขณะพาแค้นกายเข้าไปจนสุดโคน

ทุกครั้งที่มีการสอดใส่รุนแรง จูวอนไม่รู้จะทำเช่นไร แต่ถึงอย่างไร

ก็ไม่มีช่องให้หลบเลี่ยงได้ ศีรษะของจวอนผู้ถูกยึดเอาไว้แน่นโยกขึ้นลง ต้นขา ก็เกร็งทุกครั้งที่ช่องทางด้านหลังถูกกระแทกกระทั้นเข้ามา ความเสียวชาน บริเวณแกนกายซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับความทรมานจากการที่ไม่สามารถปลดปล่อย ออกมาได้เพราะถูกครอบครองด้วยฝ่ามือของแบคกี ทำให้จวอนส่งเสียงคราง ออกมาเบา ๆ ขณะสั่นสะท้านไปทั้งตัว

ความร้อนแรงยิ่งเพิ่มขึ้นเมื่อเขาเกร็งช่องทางด้านหลัง แต่แบคกีไม่สนใจ และสอดใส่แทงร้อนเข้ามาไม่หยุดหย่อน จวอนแทบเป็นบ้าทุกครั้งที่ช่องแคบ ด้านหลังถูกสอดแทรกด้วยแกนอันใหญ่โตและแข็งแกร่ง เขาพ่ายแพ้ให้กับความ เสียวชานซึ่งพุ่งขึ้นจนสติหลุด และจวนจะเปล่งเสียงครางออกมา

ริมฝีปากเผยขึ้นอีกครั้งเมื่อแบคกีกระแทกเข้ามาอย่างรุนแรง แต่จวอน ยังพยายามกลั้นเสียงครางเอาไว้ จนใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีแดงและน้ำลายกระเซ็น ออกมาจากฟันที่กัดแน่น

จากนั้นสิ่งต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าเหมือนเคย แต่ครั้งนี้ยาวนานและรุนแรงกว่าครั้งไหน ๆ เมื่อจวอนที่หมดสติไปสักพัก ลืมตาขึ้น จึงเห็นว่าตนเองอยู่ในสภาพที่ถูกยกขึ้นท้ายขึ้นและร่างกายอ่อนบ่น กว่าอยู่บนเตียง

“...”

เขาสั่นสะท้านไปทั้งร่าง อารมณ์ที่ใกล้ถึงจุดสุดยอดเริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้ง เมื่อแกนกายของแบคกีสอดแทรกเข้ามาลึก แต่ทางปลดปล่อยของเขากลับถูก ขัดขวางไว้จนสายตาเริ่มพร่ามัวและเต็มไปด้วยแสงระยิบระยับ ความเสียวชาน ซึ่งเกิดขึ้นจากการบังคับไม่ให้พุ่งกระฉูดออกมา ทำให้แรงกดดันที่ขากรรไกรของ จวอนซึ่งสติดับวูบจนไม่สามารถหลุดพ้นจากตรงนั้นได้เริ่มคลายลง

เมื่อคิดว่าเขาน่าจะทนไม่ไหวอีกต่อไป แบคกีจึงกระแทกแกนกลางเข้าไป ลึกสุดกำลัง จนริมฝีปากจวอนเปิดออกได้ในที่สุด

“...อ้า”

ในจังหวะที่สอดเข้าไปลึก แบคกีรู้ได้ว่าจะใกล้ถึงเวลาที่เขาต้อง ปลดปล่อยแล้ว

แบคกีที่นอนทับบนร่างจวอนยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดปากเขาไว้ทันทีเมื่อ

บันท้ายของจูวอนแอ่นขึ้น ต้องขอบคุณที่เขาเอามือมาปิดปากไว้ราวกับรอจังหวะอยู่ เสียงร้องจึงไม่สามารถเล็ดลอดออกมาได้

จากตอนแรกที่พยายามจะทำให้เขาร้องเสียงหลงให้ได้ สุดท้ายกลับกลายเป็นช่วยเขาปิดปากเสียอย่างนั้น จูวอนรู้สึกประหลาดใจจนหลุดหัวเราะแห้งๆออกมา ทั้งที่อยู่ในสภาพสติเลือนรางและค่อยๆ หลับตาลง ระหว่างนั้นแบคก็ก๊วยก๊วยขึ้นลงก่อนจะปลดปล่อยทุกหยาดหยดในตัวจูวอน

และการมีอะไรกันอีกครั้งก็จบลงเช่นนี้

“...”

แม้ส่วนที่สอดประสานกันจะยังหลงเหลือความร้อนอยู่ แต่ภายในหัวของเขาเริ่มเย็นลงทีละนิดแล้ว ระหว่างนั้นแบคก็ก้มลงมองจูวอนที่หลับตาอยู่

แบคก็ดูจูวอนนอนหายใจแรงอยู่ด้านล่าง ก่อนจะยกตัวขึ้นช้า แก่นกายที่สอดสีกยังคงมีขนาดใหญ่โตแม้จะปลดปล่อยไปแล้วก็ตาม เมื่อถอนมันออกมาจึงพอจะมองเห็นด้านในของช่องทางซึ่งโอบรัดตัวตนของเขามาโดยตลอด

ตอนนี้เขาสามารถมองเห็นได้โดยไม่รู้สึกอะไรแล้ว สอดเข้าไปข้างในนั้นอีกรอบดีไหมนะ แบคก็คิดขึ้นมา ก่อนจะใช้มือข้างหนึ่งกำแท่งร้อนของตนเอง แต่แล้วก็เห็นแผ่นหลังของจูวอน

คิดไปเองหรือเปล่านะ ความรู้สึกซึ่งมีต่อแผ่นหลังเปลือยเปล่าของจูวอนที่นอนคว่ำอยู่เปลี่ยนไปจากเมื่อก่อน

แบคก็รู้สึกว่ามันหอมบางอย่างไรชอบกล ขณะที่ตาลงข้างหนึ่ง จูวอนพยายามหยัดร่างอันหนักอึ้งขึ้นก่อนจะดึงผ้าห่มมาคลุมไหล่ตัวเอง การนอนขัดตัวพักฟ่อนของเขาช่างดูเหนื่อยล้าเหลือเกิน

“...”

แบคก็มักจะลุกออกไปก่อนเสมอหลังจากเสร็จกิจ

แต่จู่ๆ เขาก็ยื่นมือออกไปเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเคยดูแลจูวอนให้เรียบร้อยหลังจากที่มีอะไรกันครั้งล่าสุด จูวอนหันมามองข้างหลังทันทีที่เขาจับต้นแขน

จูวอนมักจะจ้องมองเขาด้วยสายตาเช่นนั้นเสมอ บางทีเขาอาจจะรู้สึกแปลกที่แบคก็ยังอยู่ แบคก็เองก็กำลังมองดูแขนของจูวอนที่อยู่ในมือตน

นึกว่าคิดไปเอง แต่พอได้จับดูแล้วปรากฏว่ามันเป็นเช่นนั้นจริงๆ ต้นแขน

ของจูวอนชอบดมลงกว่าที่เขาจำได้

“ทำไมแซนถึงเป็นเช่นนี้”

“ช่วงนี้ไม่ค่อยอยากอาหารนะ”

“...”

หลังจากมาที่นี่ ยาโดเอาแต่ยัดอาหารใส่ปากไม่หยุดหย่อน เขาพูดว่าอาหารในวังไม่มีทางไม่อร่อย ขนาดผักที่วางไว้เพื่อประดับจานยังส่งกลิ่นหอมก่อนจะพาดเกลี้ยงจนแทบไม่จำเป็นต้องล้างจาน

แบคก็เองก็คิดว่าอาหารในนี้ดีเยี่ยมทีเดียว แต่จูวอนกลับบอกว่ากินอะไรไม่ลงทั้งที่มีอาหารอันโอชะวางอยู่ตรงหน้าอย่างนั้นหรือ แบคก็ไม่เข้าใจสิ่งที่ตัวเองเพิ่งได้ยิน ก่อนจะหันกลับไปมองแซนและมือของจูวอนที่วางอยู่บนเตียง

จู่ๆ ก็นึกถึงตอนที่ร่วมวงเหล้ากับคังโฮยอง คราวนั้นจูวอนแทบจะไม่กินอะไรเลย ไม่ว่าจะป็นเหล้าหรืออะไรก็ตาม เขาเห็นว่าจูวอนดื่มบ้างเล็กน้อยแต่สักพักก็ลุกพรืดออกไปพร้อมกับสีหน้าที่ดูไม่ค่อยสบายทันที

จูวอนน่าจะอยู่ในสภาวะอ่อนไหวต่อสิ่งกระตุ้นภายนอกทั้งหมด บางทีเขาอาจจะรับประทานอาหารได้ลำบากเพราะท้องไส้ปั่นป่วน

ณ ตอนนั้นแบคก็ไม่สามารถล่วงรู้อารมณ์ความรู้สึกของจูวอนได้เลย ทั้งยังไม่อาจรู้ด้วยว่าเขาอดทนอยู่ที่นั่นด้วยเหตุผลใด

การอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไรเลยไม่ได้ช่วยให้ร่างกายรู้สึกสบายขึ้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงมาหาและลงเอยด้วยการทำอะไรเช่นนั้น

แบคก็มองแก่นกายของตนเองที่ยังคงแข็งข็ง ก่อนจะขมวดคิ้วแล้วดึงหมอนมากดไว้บนนั้น

เขาคงคิดว่าควรจัดการบางอย่างกับความสัมพันธ์ที่มีกับจูวอนดีหรือไม่ ซึ่งที่ผ่านมาเขาไม่สามารถทำได้แม้กระทั่งควบคุมความใคร่ของตนเอง

แบคก็รู้สึกถึงความขมปร่าภายในปากขณะพูดออกมาว่า

“ข้าได้ติดต่อกับชนเผ่าอื่นๆ และบอกให้พวกเขามาที่เมืองหลวงแล้ว”

จูวอนหันหลังกลับมามองอีกครั้ง

เขาส่งสายตาดูถามว่าเจ้าหมายความว่าอย่างไร แบคก็จึงเพ็งลึกขึ้นได้ตอนนั้น

ที่จริงแล้วเขาไม่จำเป็นต้องรายงานขั้นตอนนี้ เพราะเท่ากับว่านั่นเป็นการประกาศว่าเขาจะคอยหนุนหลังจูวอนเต็มที่

แบคกีซึ่งเคยตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้แล้วได้แต่ถอนหายใจออกมาสั้นๆ

ตอนแรกเขาเข้ามายังป้อมปราการทางใต้ตามคำกล่าวของหมอดูเฒ่าก็จริง แต่การที่เขาอยู่เคียงข้างจูวอนมาจนถึงตอนนี้คือความคิดของเขาเองล้วนๆ ถึงขนาดพักอาศัยในที่เดียวกันกับจูวอนหลังจากเข้ามาในวังแห่งแคว้นเหนืออย่างนี้ด้วย หากจะบอกว่าเผ่าหมาป่าไม่เกี่ยวข้องกับองค์ชายใหญ่ ใครเขาจะเชื่อ เรียกได้ว่าพวกเขาลงเรือลำเดียวกันแล้ว

“หากตระกูลฮวาหรือตระกูลอื่นๆ ก่อเรื่องขึ้น พวกเราจะคอยหนุนหลังเอง เพราะฉะนั้น...”

จูวอนแทรกขึ้นโดยที่แบคกียังไม่ทันได้พูดจบ

“เรื่องรัชทายาทข้าจะจัดการเอง เจ้าคอยช่วยหลังจากนั้นก็ได้อ”

“...”

แบคกีพูดไม่ออก

เขามองจูวอนด้วยสายตาเคร่งเครียด แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาคือแววตาอันสงบนิ่ง

แบคกีคิดแต่เรื่องการแต่งตั้งจูวอนขึ้นเป็นรัชทายาทแห่งแคว้นเหนือเท่านั้น แต่คำพูดของจูวอนทั้งในตอนนั้นและตอนนี้ดูเหมือนจะลงไปยังจุดที่สูงกว่านั้นอีกชั้น ซึ่งตำแหน่งเหนือรัชทายาทแห่งแคว้นเหนือซึ่งเขาหมายปองอยู่นั้นมีเพียงตำแหน่งเดียว อย่างไรก็ตาม แบคกีไม่กล้าพูดอะไรออกไปและได้แต่ส่งสายตากังวลให้เขา

จูวอนเบือนหน้าจากแบคกีเข้าหาแสงจันทร์สลัวซึ่งส่องลอดเข้ามาทางกระดาศกรประตู และจับจ้องไปทางนั้น จูวอนมองกลุ่มก้อนเล็กๆ ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นละอองฝุ่นที่ล่องลอยอยู่ในอากาศหรืออย่างอื่น ก่อนจะยกมือข้างหนึ่งขึ้นกอดท้องน้อยของตัวเอง

แม้จะไม่มีกลิ่นเป็นมดๆ แต่ร่างกายของจูวอนก็ถือว่าแข็งแรงกว่าผู้ชายทั่วไป กล้ามเนื้อเล็กๆ เหล่านั้นทำให้มองแทบไม่ออกแม้ท้องจะป่องขึ้นมาก็ตาม

จวอนพึมพำเบาๆ และวางมือทั้งสองข้างบนท้องขณะที่ยังไม่ได้สติ
“ตั้งแต่พรั่งนี้เป็นต้นไป เจ้าไม่ต้องอยู่แต่ในที่พักก็ได้ละ ไม่สิ...”

จวอนพูดต่อพร้อมกับออกแรงที่มือทั้งสองข้าง

“ข้าหมายถึงตั้งแต่รุ่งเช้า”

แบบก็คิดว่าเขาพูดอะไรไม่รู้เรื่อง แต่สิ่งที่เขาสงสัยก็คลี่คลายหลังจาก
ตะวันขึ้น

ผู้มาเยือน ณ ตำหนักที่จวอนพักอาศัยอยู่คือบกกิน ชังกงอาวุธโสซึ่งคอยดูแล
เจ้าเมืองอย่างใกล้ชิด

ชังกงอาวุธโสซึ่งมาถึงในขณะที่จวอนกำลังดื่มน้ำอุ่นเพื่อช่วยย่อยหลังจาก
รับประทานอาหารเช้าเสร็จแจ้งว่า เจ้าเมืองเรียกเขาไปเข้าพบและขอให้เขาตาม
นางมา

เสียงอะละวอยวายด้านนอกทำให้อุซุนที่จัดการธุระส่วนตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้วออกมาดูด้วยความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ก่อนจะกลั่นหายใจทันทีเมื่อเห็น
บกกิน ยาโดที่ยังกินไม่เสร็จพลอยยื่นหน้าข้ามโหล่อุซุนมามองตามพลางกัด
น้องไก่ไปด้วย

ตอนออกมาข้างนอก พวกเขาเห็นจวอนกำลังเดินตามหลังบกกินไป
พร้อมกับโทชิ

“พวกเขาไปไหนกันหรือขอรับ”

ยาโดพึมพำขณะที่กำลังแหะกระตัก ก่อนจะชำเลืองมองอุซุนซึ่งไม่ตอบ
กลับสิ่งที่เขาถาม

สายตาของอุซุนไม่ได้จับจ้องไปที่จวอน แต่เป็นหลังศีรษะของชังกงอาวุธโส
ยาโดซึ่งเอาแต่จ้องอยู่กับเนื้อหรีตตาลงพร้อมกับใช้ข้อศอกกดงสีข้างอุซุนดังปัก
อุซุนที่สะดุ้งตกใจจึงแล้งหันไปมองด้านข้างอย่างแนบเนียนและทำเหมือนไม่ได้
มีอะไรอย่างที่อุซุนเห็นเมื่อสักครู่

“อะไรกัน นี่ท่านมีใจให้กับชังกงคนนั้นจริง ๆ หรือขอรับ”

“พูดจาเพ้อเจ้อ”

อุซุนหันไปจ้องยาโดเขม็งหลังจากรีบชิงตัดบท

ยาโดเอาระดุกน่องโก่กดเพดานปากไว้ เมื่อเห็นสายตาร้ายกาจซึ่งส่งสัญญาณว่า ชินยังพูดต่ออีกละก็ ข้าจะไม่ปล่อยเจ้าไว้แน่

เมื่อยากจะเสร็จทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แต่เขาเห็นมันกับตาไปแล้วนี่สิ

การได้เห็นอุซุนตกหลุมรักผู้หญิงเป็นครั้งแรกเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกอยากชุดค้อย แต่หัวหนายังไม่ตื่น ยาโดไม่อยากส่งเสียงดังโดยไม่จำเป็นจึงสร้างทำเป็นไม่รู้และกลับไปนั่งกินเหมือนเดิม

ยาโดนั่งลงบนเก้าอี้และก้มมองไปที่เหลืออยู่ครึ่งตัวด้วยความอยากจะกินดิหรือเหลือไว้ดี

นี่อาจเป็นเรื่องที่คนอื่นไม่ต้องมานั่งกังวลใจเช่นนี้ แต่ไม่ใช่สำหรับยาโด ไม่มีเรื่องไหนในโลกที่จะหนักหนาเท่านี้อีกแล้ว ถ้าซัดคนเดียวมดก็คงจะรู้สึกผิดไม่น้อย แต่ถ้าหันเหื้อบางๆ ด้านในออกมากินละ ยาโดคิดว่าแบบนั้นไม่น่าจะเป็นปัญหาใหญ่ จึงหันมองรอบตัว

เขาเห็นแบคกีเดินออกมาจากด้านในช้า ๆ

อ่า คงไม่ได้กินแล้วละ

“ท่านหัวหน้า ทำไมถึงนอนดึกอย่างนี้ล่ะขอรับ รีบมากินก่อนที่จะเย็นชืดไปมากกว่านี้เถอะขอรับ”

ยาโดยื่นโก่ครึ่งตัวที่เหมือนว่าเขาตั้งใจเหลือไว้ให้

แบคกีชำเลื่องมองแล้วเดินผ่านไปโดยไร้ซึ่งการตอบกลับใดๆ ก่อนจะมาปักหลักอยู่ตรงช่องหน้าต่างที่เปิดอยู่และเหลือบตามองขึ้นด้านบน

ท้องฟ้าแจ่มใสเนื่องจากสายฝนที่ตกต่อเนื่องมานานหลายวันหยุดลงแล้ว

“เมื่อสักครู่นี้ท่านแม่ทัพสูงสุดออกไปข้างนอกขอรับ ไปกับซังกุงที่เคยมาหาหัวหน้าก่อนหน้านั้นขอรับ”

“...ซังกุงที่เป็นผู้ดูแลท่านเจ้าเมืองนะ”

“ถ้าอย่างนั้นคงจะถูกท่านเจ้าเมืองเรียกพบแต่เช้าสินะขอรับ”

มีธุระอะไรกันถึงได้เรียกไปหาตอนเวลาเช้าตรู่เช่นนี้

ดูจากสถานการณ์ขณะนี้คงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยแน่นอน จะต้องเป็นเรื่องอะไรบางอย่างถึงได้เรียกหา แบคกีตามไปสืบไม่ได้หรือ แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่สามารถทำได้ แต่แบคกีเป็นถึงว่าที่หัวหน้าเผ่าหมาป่าเขียวละ อุซุนงยหน้ามองด้วยสายตา

คาดหวังให้เขาตามไป แต่แบคก็ยังไม่ขยับเขยื้อน

สีหน้าและสายตาซึ่งมองออกไปด้านนอกพร้อมกับกอดดอกนั้นดูสงบนิ่ง แบคก็กำลังครุ่นคิดอยู่ใช่ไหมว่าควรจะทำอย่างไรดี ถ้าเช่นนั้นก็อยากให้หัวหน้าบอกตนด้วย อย่างน้อยก็น่าจะพอช่วยได้สักนิด อุซุนคิดและกำลังจะอำปากพูด แต่ก็มีเสียงครีกรโครมดังขึ้นทางด้านหลังพอดี

คนที่จะทำเช่นนั้นได้มีแค่คนเดียวเท่านั้น

อุซุนหน้าตึง ก่อนจะหันไปมองด้านหลัง

“อะไรอีกล่ะ”

ตรงชั้นวางของยาวซึ่งตั้งอยู่ข้างโตะที่จัดวางอาหารเอาไว้ ยาโดพยายามดึงลิ้นชักอันหนึ่งออกมา แต่กลายเป็นว่าชั้นทั้งชั้นคว่ำลงมาแทน ระหว่างนั้นก็ควรจดจ่ออยู่กับการกินสิ ทำไมต้องมึนบอให้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นด้วย อุซุนคิด ขณะที่สีหน้าเขาดูน่ากลัวขึ้นมากทันควัน

เมื่อชั้นทั้งชั้นล้ม ข้าวของที่วางอยู่บนนั้นจึงหล่นระเระระนาดเต็มพื้น ยาโดเหวี่ยงแตกพลั๊กเพราะไม่นึกว่ามันจะคว่ำลงมา

“อ่า ขอภัยขอรับ ข้าแคว่ยกหันเนื้อไก่อมากินนิดเดียว...”

“เจ้ากินอยู่คนเดียว เพราะฉะนั้นกินให้หมดไปเลยก็...”

แม้อยากจะพูดดีด้วย แต่ข้าวของซึ่งร่วงลงมาตรงหน้ายาโดที่หนึ่งย่องๆ อยู่มีมากมายจนเกิดเสียงเค้งคร้างดังไปหมด ยาโดไหล่ตกและทำหน้าที่บั้งตึง เพราะไม่อยากจะฟังคำตอบว่าต่อมาน ถึงแม้ว่าตนเองจะเป็นต้นเหตุก็ตาม เมื่อเห็นภาพอันน่าอนาถใจแล้ว อุซุนยกมือข้างหนึ่งขึ้นกุมหน้าผากและเดินตรงไปทางนั้น เมื่อไปถึงหน้ายาโด อุซุนตบหัวเขาหนึ่งที ก่อนจะเริ่มลงมือเก็บกวาด

ยกชั้นขึ้นตั้งให้ดี จากนั้นจึงเก็บของที่กระจัดกระจายกลับไปวางไว้อย่าง ลวกๆ ตอนแรกเขาไม่ได้ตั้งใจดูด้วยซ้ำว่าของที่หล่นลงมาคืออะไร แต่สุดท้ายก็ยกสิ่งหนึ่งซึ่งมีรูปร่างงดงามและเปล่งประกายโดดเด่นขึ้นมา มันคือฟู่ประดับที่มีด้ายเส้นเล็กสีแดงถักห้อยลงมา

ช่างเป็นของที่ที่ไม่เหมาะกับที่แห่งนี้เอาเสียเลย ไม่สิ บางทีที่นี้อาจจำเป็นต้องใช้ก็ได้ แต่แล้วจู่ๆ ยาโดก็ทำท่าเหมือนรู้จักของที่อยู่ในมืออุซุนนี้

“มันคือสิ่งนั้นไม่ใช่หรือขอรับ พวกผู้หญิงในหอนางโลมที่พวกเราเคยแอบ

“ไปเที่ยวกันเมื่อก่อนใช้แว่นกัน”

ยาโดหุบปากทันทีหลังจากคุยโวแบบไม่ทันคิด

เขาได้ไปยังสถานที่ซึ่งเรียกว่าหอนางโลมเป็นครั้งแรกเพราะถูกพวกที่เหยี่ยวจะพาไปเสียความบริสุทธิ์ลากไป ดูเหมือนบนหน้าอกของหญิงสาวรูปงามจะมีฟู่ประดับเล็กๆ เช่นนี้แว่นอยู่ ว่าแต่ทำไมของแบบนี้ถึงมาอยู่ในห้องนี้กันล่ะที่ผ่านมายาโดรู้สึกได้ถึงความไม่เข้ากันบางอย่าง แต่แล้วสิ่งที่เขาเคยแสวงหาเป็นไม่รู้ก็เปิดเผยออกมาอีกครั้ง เขาจึงเลิบบมองแบคกี

แบคกีได้แต่ยืนดูสิ่งของที่อยู่ในมืออุซุนโดยไม่พูดอะไร

“ท่านแม่ทัพสูงสุดคงจุวอน มาถึงแล้วพะย่ะค่ะ”

ประตูเปิดออกพร้อมกับที่ชั้นที่แจ้ง จูวอนจึงสามารถเดินเข้าไปในห้องพระโรงได้ ภายในนั้นไร้ผู้คน มีเพียงเจ้าเมืองแห่งแคว้นเหนือหนึ่งอยู่บนบัลลังก์สีแดงซึ่งตั้งอยู่เหนือบันไดด้านหน้า

สตรีบนบัลลังก์อันสง่างามที่มีลวดลายแกะสลักทองคำล้อมรอบเก้าอี้ดูเหนื่อยล้าไม่น้อย คงยูวอนวางข้อศอกบนพนักแขนและก้มหน้าลงบนฝ่ามือข้างหนึ่ง แม้จะเห็นว่าจูวอนเดินเข้ามาแล้วนางก็ไม่เอ่ยทักแต่อย่างใด

ห้องพระโรงว่างเปล่า ทั้งเงียบสงบและกว้างใหญ่

จูวอนต้องเดินต่อไปอีกสักพักกว่าจะมาถึงตรงหน้าเจ้าเมือง จากนั้นเขาก็รวบรวมมือเข้าด้วยกันเพื่อทำความเคารพ

“ถวายบังคมท่านเจ้าเมืองแห่งแคว้นเหนือพะย่ะค่ะ”

“เจ้าคิดอะไรอยู่”

ยูวอนเงยหน้าขึ้นราวกับรออยู่แล้ว

“เจ้าใช้เหล่าแม่ทัพที่เป็นคนของเจ้าเพื่อข่มขู่ข้าคนนี้นะหรือ”

ในเมื่อนางเริ่มเรื่องโดยไม่มีที่มาที่ไปเช่นนี้แล้วจะเข้าใจได้อย่างไรกัน

คนส่วนใหญ่คงยากที่จะเข้าใจ แต่ไม่ใช่กับจูวอน

เพิ่งผ่านไปไม่กี่วัน แต่เรื่องนั้นกลับถึงหูท่านเจ้าเมืองแล้ว ทว่าเขาไม่ได้มีความคิดที่จะปิดบังตั้งแต่แรกอยู่แล้ว จึงคิดว่าเหตุการณ์ตรงหน้านี้อาจเกิดขึ้นได้และตอบกลับด้วยความสงบนิ่ง